

**Den Udødelige
Bog 1**

**Af
J. J. Dewey**

Legenden fortæller, at Johannes, forfatteren af Johannes' Åbenbaring, aldrig døde, og at han stadig lever på Jorden nu 2000 år efter. Disse sider fortæller den fascinerende historie om en mands møde med en ægte udødelig.

GRATIS GRATIS

DEN UDØDELIGE

BOG 1

Da nu Peter så ham, sagde han til Jesus: "Herre, hvad så med ham?"

Jesus sagde til Peter: "Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig? Følg du mig!"

Da kom det forlydende ud blandt brødrene, at den discipel ikke skulle dø. Men Jesus havde ikke sagt, at han ikke skulle dø, men: "Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig?"

Johannes Evangeliet 21:21-23

Johannes, den elskede, Åbenbareren, Jesu apostel, måske historiens mest mystiske mand, bliver levende i denne bog. Legenden siger, at Johannes aldrig døde og stadig vandrer om på jorden som lærer.

Indholdet af denne første bog og de næste bøger om Den Udødelige er måske sande - måske ikke. Det er op til læseren at afgøre. Men uanset hvilken mening man kommer frem til, er historien og visdommen heri en seriøs overvejelse værd.

**Den Udødelige
Bog 1
Af
J. J. Dewey**

**Kapitel 1
Elizabeth**

Jeg har altid ønsket at blive forfatter, men har aldrig syntes at kunne finde tid til at føre min drøm ud i livet. Lige nu er ironisk nok det mest vanskelige tidspunkt i mit liv at påbegynde sådan et projekt, men det er noget, jeg må gøre. Jeg har en historie at fortælle, som er svær at tro på, så jeg skriver den som fiktion. Den er for utrolig til at kunne præsenteres som en sand historie. Ikke desto mindre fastholder jeg, at principperne, som præsenteres heri, er sande, og at mange læsere vil få dem bekræftet gennem deres eget hjerte og sjæl.

Jeg ville gerne starte med Johannes, men det ville sikkert ikke gå. Jeg må fortælle jer om Elizabeth og noget om mig selv for at give jer en mulighed for at forstå.

Der er ikke så meget at fortælle om mig selv. Jeg er gennemsnitlig eller under gennemsnittet på en del måder. Hvis der er noget ud over det almindelige ved mig, er det sandsynligvis, at jeg er temmelig nysgerrig af natur. Jeg har tænkt meget over, hvorfor tingene er, som de er. Jeg har altid stillet mig selv en masse ubesvarede spørgsmål som: Hvem eller hvad er Gud? Findes der et liv efter døden? Hvordan mon det vil være? Hvad er meningen med livet? Spørgsmål - som ikke synes at have nogle svar.

Jeg mødte Elizabeth for omkring ti år siden. Jeg var 43 år, og Elizabeth var adskillige år yngre. Jeg var netop ved at komme i gang som ejendomsmægler efter flere mislykkede vovestykker som selvstændig forretningsdrivende. Både Elizabeth og jeg havde tidligere været gift, og da vi kom fortræffeligt ud af det sammen, efter at vi begge to havde oplevet vanskelige forhold sammen med andre, følte vi begge, som om vi endelig havde mestret ægteskabets kunst, og det i en sådan grad at vi halvhjertede overvejede at holde seminarer om emnet.

At efterlade mine børn hos min tidligere hustru var en af de sværeste beslutninger i mit liv, men situationen var ikke en af disse vind - vind situationer. Det var en tab - tab. At jeg mistede så meget i forhold til mine børn, og at de mistede meget i deres forhold til mig, gjorde det endnu vigtigere for mig, at mit forhold til Elizabeth på en eller anden måde skulle være det store offer værd.

Lad os fortsætte. Jeg ved, at mange af jer har gennemgået vanskelige ægteskaber, og at I ville ønske, I kunne gøre jeres liv med børnene om igen. Men der er også noget andet, jeg ved. Jeg ved, at I alle i jeres hjerter ønsker at møde jeres livs kærlighed og at forblive forelsket. Jeg ved, at kun få af jer har fundet den kærlighed, som I leder efter.

Det er et område af mit liv, som bestemt ikke er gennemsnitligt. Jeg fandt mit livs kærlighed. Jeg fandt endda mere, end jeg ledte efter. Jeg fandt Elizabeth.

Efter min skilsmisse begyndte jeg at undervise adskillige voksenhold på aftenskole i mit lokalsamfund. Det havde længe været en af mine hobbyer at studere grafologi, eller hvordan en persons karaktertræk afsløres gennem håndskriften.

Så efter at have fusket i flere år blev jeg temmelig god til det, og jeg tilbød min ekspertise.

Jeg takker Gud hver dag, fordi jeg studerede håndskriftsanalyse, for uden den havde jeg måske ikke genkendt Elizabeth.

I slutningen af min første lektion fik jeg alle i klassen til at aflevere et stykke papir med hans eller hendes håndskrift. Så fortsatte jeg med at demonstrere, at jeg i sandhed var nøjagtig i analysen af hver enkelt. Denne evne har intet med psykiske evner at gøre. Nej, det er en analytisk måde at forstå en persons karakter på.

Der var omkring tyve i klassen, og jeg troede, at jeg havde analyseret alle, da Elizabeth rejste sig.

"Du har ikke analyseret mig endnu," sagde hun.

"Det er jeg ked af," sagde jeg. "Har du afleveret en skriftprøve?"

"Ja, det har jeg."

Jeg tog stakken af håndskriftsprøver op, rakte dem til hende og sagde: "Prøv og se, om det er en af dem her."

Hun så dem igennem. "Her er den," sagde hun og rakte den til mig. "Den hang åbenbart fast bag på en af de andre prøver."

Jeg så på håndskriften. Og jeg så en gang til. Igennem årene havde jeg ikke blot opbygget et billede af, hvad jeg ledte efter i den ideelle partner, jeg havde også forestillet mig, hvordan min ideelle partners håndskrift skulle se ud. Efter mange år og tusindvis af håndskriftsprøver havde jeg endelig fundet en, der så ud nøjagtigt, som jeg havde forestillet mig.

Jeg gjorde formodentligt Elizabeth genert, da jeg busede ud med hendes kvaliteter. Hendes håndskrift viste, at hun var meget intelligent, lidenskabelig; objektiv og dog omsorgsfuld; målrettet og dog nysgerrig; kærlig og alligevel havde sund fornuft.

Efter at have fortalt hende om en halv snes positive karaktertræk lagde jeg håndskriftsprøven ned og så grundigt på hende. Det første, jeg bemærkede, var hendes tiltrækkende næsten funklende ansigt med spillende intelligente øjne, der nogle gange kunne fokusere med stor opmærksomhed. Der var en ærlighed i hendes øjne, som afslørede hendes sindsstemning i øjeblikket. Siden er jeg begyndt at kalde dem smilende øjne, fordi når hun er lykkelig, afslører gnisten i hendes øjne hendes følelser så tydeligt.

Fysisk var hun omkring 160 cm høj, havde lyst brunt hår, en flot skikkelse og et udseende, der var i stand til at gøre et tiltrækkende indtryk på enhver mand.

På en eller anden måde følte jeg dybt inde i mig selv, at jeg ville gifte mig med hende. Jeg forsøgte øjeblikkeligt at afvise følelsen, men den blev hos mig hele ugen. Så efter næste time kontaktede jeg hende, inviterede hende ud på en kop kaffe, og resten er historie.

Jeg kunne nemt skrive en bog om vores forhold og om, hvordan det udviklede sig, men det er ikke hensigten med denne bog, som det snart skal ses. Man må forstå, at vi blev så forelskede, som det er muligt for os dødelige. Tænk på den bedste kærlighedshistorie, du kender, gang følelserne med 10, og det var os. Jeg følte mig fuldbyrdet og sikker for første gang i mit liv. Det virkede, som om intet kunne gå galt.

Indtil den skæbnesvangre dag...

Jeg husker den dag meget klart. Jeg sad i stuen og læste en bog, mens Elizabeth var ved at lave en kop aftenkaffe til os. Øjeblikket kom, da hun gik ned ad trappen med min kop, som hun gjorde hver aften.

Men denne gang faldt hun ned ad trappen og slog sig halvt bevidstløs.

Jeg løb hen til hende, holdt om hende, mens hun vågnede op igen og løftede hende op.

"Jeg kan ikke stå op," sagde hun.

"Jovist, kan du så, skat. Men du havde lige et grimt fald. Hvil dig nu et øjeblik."

Hun hvilede sig en tid, men kunne stadig ikke stå op.

Jeg kørte hende på skadestuen i en fart. Lægen sagde, at de var nødt til at tage nogle prøver.

Endelig efter 3 ugers tests opdagede vi problemet. Hun havde dissemineret sklerose. Mit hjerte sank i livet, da jeg spurgte lægen, hvor alvorligt det var, og hvor lang tid hun havde at leve i.

"Det varierer fra den ene patient til den anden," sagde han. "Nogle klarer det ikke ret længe, andre bliver hængende i årevis. Men jeg må dog advare dig, for det ser ud, som om sygdommen udvikler sig hurtigt hos din kone. Jeg gætter på, at hun har omkring et år eller to at leve i. Men man ved aldrig. Hun kan måske holde den gående i ti år eller længere, men du må forberede dig på det værste.

"Lige nu kan hun ikke engang gå. Hun får måske noget af sin styrke tilbage, men vil sandsynligvis miste den igen. Det er som at gå et skridt fremad og to tilbage. Før eller senere får sygdommen bugt med én.

"Lige nu er problemet hendes ben, men senere vil det være andre dele af kroppen. Til sidst vil hun sikkert miste synet og endog evnen til at tale og til selv at spise. Jeg håber, du elsker hende virkelig meget, for hun vil blive meget afhængig af dig."

"Jeg vil være der for hende," sagde jeg med tårer i øjnene. "Vi vil gøre hvad som helst. På en eller anden måde vil vi vinde over det her."

"Vær blot klar til at tage dig af det. Håb ikke for meget. Det kan godt være frustrerende for jer begge to. Vær taknemmelige for, at I har et eller to år at dele endnu. Mange af de mennesker, jeg møder, får deres kære revet pludseligt væk og ville ønske, at de kunne få blot 5 minutter sammen med dem til at sige farvel. I har tid til et langt og kærligt farvel. Jeg råder jer til at få mest muligt ud af det."

"Jeg værdsætter dit råd, doktor, men tag ikke håbet fra os. Der må være en måde at overvinde sygdommen på."

"Jeg forstår godt dine følelser," sagde han tålmodigt. "Men min erfaring siger mig, at jeg må gøre det bedste, jeg kan, for at forberede dig på den virkelige verden."

"Jeg hører, hvad du siger," sagde jeg. "Men jeg nægter at opgive håbet, uanset hvor små chancerne er. Jeg har altid troet på, at alt er muligt."

"Jeg er her for at hjælpe jer så godt som muligt," sagde lægen stille.

Det næste år var temmelig nedslående. Lægen fik fuldstændigt ret. Elizabeth fik det lidt bedre og meget dårligere. Hun fik en del styrke tilbage i benene, men tabte senere al kraften igen sammen med en del af synet. I løbet af det år prøvede vi enhver medicin, enhver slags helsekost og enhver urt, som havde en chance for at virke, men hendes helbred syntes at være upåvirket af alt, hvad vi prøvede. Hun nåede til slut en tilstand, hvor hun var lænket til en rullestol og knapt nok var i stand til selv at spise på grund af sine rystende arme og hænder. Heldigvis havde hun stadig sine mentale evner i behold, men lægen advarede mig om, at selv de kunne forsvinde snart. På dette tidspunkt fortalte han mig, at hendes tilstand så ud til at forværres hurtigt, og at hun kunne forlade denne verden temmelig snart. Hun kunne måske holde i seks måneder endnu eller måske blive hængende i nogle år.

En aften da vi lå i sengen, og jeg holdt hende i mine arme, tænkte jeg på de år, som vi havde tilbragt sammen. For mit indre øje forestillede jeg mig, at hun var vibrerende og strålende, som hun var, da vi først mødtes, og som hun er nu. Jeg var meget bedrøvet. Hvorfor skulle dette ske for den mest vidunderlige kvinde, jeg nogensinde havde mødt?

Mens jeg overvejede situationen, bad jeg en bøn fra mit hjertes dyb.

"Hvorfor sker sådan noget, Gud, for sådan en vidunderlig person som min kone? Man skulle tro, at man skulle være massemander for at fortjene sådan en straf, men Elizabeth har aldrig såret nogen. Måske nogle småting, men intet der kan retfærdiggøre sådan en smerte. Hvis det her er en straf, så virker den uretfærdig og ude af proportion.

"Selv præsterne siger i dag, at livet er uretfærdigt. Hvis du virkelig er Gud, skulle et af dine kendetegn være retfærdighed. Hvor er retfærdigheden henne i denne situation? Jeg spørger ikke for min egen skyld, men på grund af den kvinde som jeg elsker. Der må bestemt være et svar et eller andet sted og på en eller anden måde..."

Det var sådan cirka den grundlæggende bøn, som jeg bad i mit hjerte flere gange dagligt, lige siden Elizabeth blev syg. Men denne særlige aften sagde jeg den med stor følelse, og jeg græd mig selv i søvn med mine tanker.

Den nat fik jeg mig en sund, dyb og fredelig nattesøvn. Så om morgenen skete der noget helt usædvanligt. Jeg sov ikke, og jeg var heller ikke rigtigt vågen, jeg befandt mig i en døsende mellemtilstand. Jeg ved, at jeg flere gange i denne tilstand ikke har vidst, om jeg drømte eller ej. Sådan havde jeg det også nu.

Det var den første gang, jeg hørte klokkerne; blide, gennemtrængende, kendte, bløde i lyden og dog meget virkelige klokker.

Da jeg hørte dem, var jeg sikker på, at det var virkelige klokker, jeg hørte - måske et eller andet sted uden for mit soveværelsesvindue, men så satte jeg mig op i sengen, og lyden forsvandt. Jeg var ikke

sikker på, om jeg virkelig havde hørt dem, eller om jeg havde drømt. Så døsende jeg hen igen, og atter hørte jeg klokkerne. Jeg vågnede helt op, og klokkerne tav igen. Processen gentog sig en tredje gang.

En oplevelse kunne jeg have rystet af mig, men en tredobbelt gentagelse fik mig til at tro, at der var noget betydningsfuldt ved den.

Næste morgen hørte jeg atter klokkerne.

Og igen den næste morgen.

Til sidst følte jeg, at jeg måtte nævne dem for Elizabeth. Jeg fortalte hende historien, og hun sagde: "Det eneste, jeg kan tænke mig, er, at det må være en slags meddelelse eller tegn kun beregnet for dig. Jeg lå og sov lige ved siden af dig alle tre morgener, og jeg hørte ingen klokker."

"Men hvis det er en eller anden besked kun beregnet for mig, hvilken nytte er den så til? Jeg har tænkt og tænkt over det, og jeg kan ikke se nogen skjult mening i klokkeringning."

"Har du hørt nogle klokker i virkeligheden, som lød noget i samme retning?" spurgte hun.

"Tja, de lyder noget i retning af juleklokker, og de virker meget bekendte. Det er jul om nogle få uger. Kan det have noget med det at gøre?"

"Hvem ved?" Hun trak på skuldrene. "Måske tænker du bare alt for meget på julen. Hvad med at få tankerne bragt på andre baner ved at tage ud og handle for mig? Find en kuglepen, så skal jeg give dig listen."

Kapitel to **Mysteriet om klokkerne**

Siden Elizabeth blev syg, var det mig, der foretog de fleste af vores indkøb, og jeg må indrømme, at jeg var blevet ret god til det. Jeg klippede kuponer, checkede tilbudsannoncer, sammenlignede de forskellige supermarketers tilbud og meget mere. Jeg var kommet dertil, at jeg ligefrem nød at købe ind og sikkert ville fortsætte med at foretage mange af indkøbene, også selv om Elizabeth skulle blive rask.

Da jeg kørte op foran Albertsons supermarked på hjørnet af 16. gade og State Street i vores skønne by Boise, Idaho, lagde jeg for første gang mærke til, at julepynten var hængt op, og at der var juletræer til salg. Jeg var ikke sikker på, om julepynten lige var blevet hængt op, eller om det bare var første gang, jeg bemærkede den. Det virkede, som om Thanksgiving lige var overstået, og at det var alt for tidligt til overhovedet at tænke på jul. Jeg følte mig lidt som Scrooge, da jeg stod ud af bilen og tænkte på alle de julegaver, som jeg skulle købe sammenlignet med de få gaver, som jeg ville få. Jeg kan huske, at jeg på vej ind i bygningen tænkte, at det ville være meget bedre, hvis det kun var jul hvert femte år...

Da jeg åbnede døren, forlod alle tankerne mig pludseligt.... Jeg hørte klokkerne! Det var de samme klokker, som jeg havde hørt i min døsende tilstand, men denne gang var jeg sikker på, at jeg var vågen, og at klokkerne var virkelige. Jeg gik tilbage ud ad døren og vendte mig om. Til min store overraskelse så jeg en klokkeringer fra Frelsens Hær!

Jeg blev overrasket over, at jeg ikke havde sammenlignet klokkerne i min halvsøvn med klokkeringernes juleklokker. Jeg syntes nu også, at de klokker, jeg netop hørte, var anderledes end de fleste klokkeringeres juleklokker. Lyden af disse her klokker var så ren, sød og næsten hellig. Måske havde jeg bare aldrig lyttet rigtigt til dem før.

Klokkeringeren var en nydelig ældre mand omkring de 60, glatbarberet og med mørkt hår og enkel påklædning. Nogle af klokkeringerne så ud, som om de kom fra et center for hjemløse, men denne ringer var anderledes. Han så langt fra ud som en direktør, men gav heller ikke indtryk af, at han

nogensinde havde været en bums. Hvis jeg skulle gætte hans profession ud fra hans udseende, ville jeg gætte på, at han var lærer eller måske endda ejendomsmægler ligesom jeg selv.

Da jeg havde kigget i hans retning i ca. 30 sekunder, fangede han mit blik og sagde: "Glædelig jul." "Glædelig jul," sagde jeg, mens jeg helt forvirret trak mig tilbage ind i forretningen.

Mens jeg arbejdede mig igennem min kones indkøbsliste, prøvede jeg at finde mening i det hele. Jeg hørte klokker i halvsøvne tre dage i træk, og nu hørte jeg de samme klokker her i supermarkedet hos en klokkeringer fra Frelsens Hær. Da jeg hørte klokkerne, tænkte jeg på julen ligesom Scrooge. Måske fik jeg en eller anden overnaturlig belæring ligesom i en film. Måske fik jeg fortalt, at jeg skulle give noget til de fattige.

Økonomisk følte jeg mig som en af de fattige selv, for jeg stod i dyb gæld og havde ingen ekstra penge på grund af Elizabeths sygdom. Men måske skulle jeg holde op med at tænke så meget på mine egne bekymringer og i stedet tænke på andre, som havde problemer.

Da jeg var færdig med at handle, havde jeg besluttet mig til at give klokkeringeren en skilling på vejen ud. Det var ikke meget, men måske var det det, jeg burde gøre. Idet jeg gik forbi hans indsamlingsbøsse, puttede jeg en femdollar seddel i. Klokkeringeren så mig ind i øjnene og sagde: "Tak. Og rigtig glædelig jul."

Der var et eller andet ved udtrykket i hans øjne, som virkede forstyrrende på mig. Han havde store øjne med store pupiller, og hans blik forstærkede indtrykket af en lærer. Der var noget i hans blik, som fik mig til at føle, at han vidste noget, som jeg ikke gjorde. Sådan havde jeg aldrig før følt over for en helt fremmed, men jeg følte sådan over for denne mand.

Jeg steg ind i bilen og begyndte at køre hjemad og passerede en anden forretning, som viste sig at have en klokkeringer. Jeg parkerede igen, gik hen imod klokkerne og standsede foran manden. Jeg var forbløffet. Lyden af disse klokker lignede, men var ikke helt magen til den første klokkeringers eller til klokkerne, jeg havde hørt i min drømmetilstand.

Nu var min nysgerrighed vakt, så i de næste par timer kørte jeg rundt i hele byen og fandt alle de klokkeringere, jeg kunne. Hver eneste én lød magen til klokkeringer nummer to. Kun den første klokkeringer frembragte en lyd, der var magen til klokkerne, jeg havde hørt i min halvt sovende tilstand. Jeg begyndte at overveje, om min hjerne spillede mig et puds. Måske var det bare noget, jeg forestillede mig, at de første klokker var ligesom klokkerne i min halvdøsende tilstand.

Elizabeth var oprevet over, at jeg havde været ude og handle så længe, og hun var bekymret for mig. Hun blev hurtigt beroliget, da jeg forklarede hende, hvad der var sket. Jeg sluttede med: "Måske er det bare indbildning, at den første klokkeringers klokker lød som klokkerne, jeg hørte, da jeg var ved at vågne op."

"Og måske er det ikke," sagde hun. "Måske er det et eller andet tegn. Måske skulle du bare huskes på juleånden og på at give, hvad du har råd til, og det er så det."

"Måske," sagde jeg, ikke overbevist om at hun havde ret.

Jeg var utilfreds med alle de forklaringer på klokkerne, vi kunne komme i tanke om. Næste morgen da jeg lå halvvågen, blev jeg endnu mere usikker på vores forklaringer, da jeg hørte klokkerne igen. Denne gang kunne jeg høre dem give genlyd i nogle få sekunder, efter at jeg var blevet fuldstændig vågen. Nu vidste jeg, at klokkerne ikke stammede fra min fantasi. Jeg vidste også, at klokkernes budskab ikke var blevet afsløret.

Da jeg delte oplevelsen med Elizabeth, sagde hun: "Dit gæt på, at klokkerne betyder, at du bør udvise en mere givende holdning, kan godt være rigtig. Sidste gang gav du fem dollars. Det er vist nok det eneste, vi har givet til de fattige hele året. Tænk lige over det. Det er ikke meget af en gave. Jeg ved godt, at vi ikke har ret mange penge, men vi kan godt gøre det bedre end det.."

"Du har ret," sagde jeg. "Denne gang vil jeg give 50 dollars. Det er, hvad vi har råd til, men så meget kan vi da give."

Jeg kørte atter hen til Albertson på 16. gade og nærmede mig klokkeringeren igen. Påny hørte jeg den smukke lyd. Det var helt sikkert de samme lyde, jeg hørte, da jeg vågnede op. Da jeg begyndte at værdsætte lyden, følte jeg, at hele min krop og sjæl resonerede med klokkerens vibration. På en eller anden måde fik de mig til at føle mig hel, fredfyldt, stærk, forbundet... Det er svært at videregive billedet, men virkningen var entydig og stærk. Jeg lagde 2 tyvere og en tier i indsamlingsbøssen, så på klokkeringeren og sagde: "Glædelig jul."

"Din gave påskønnes virkelig," sagde klokkeringeren.

Jeg gik baglæns og fangede klokkeringerens blik i nogle få sekunder, før vi skiltes. Jeg følte mig igen usikker, da jeg kørte hjem.

Da jeg kom hjem, sagde jeg til Elizabeth: "Det var en god gerning at give de 50 dollars, men jeg er ikke sikker på, at det var svaret. Hvad nu hvis svaret ikke har noget at gøre med klokkerne, julen, at give til de fattige, men noget helt andet?"

"Hvad andet kan det være?" spurgte hun.

"Måske har det noget at gøre med manden - klokkeringeren."

"Du sagde, at du følte, at han var anderledes?"

"Ja, han var anderledes... Måske ved han noget."

"Hvis du hører klokkerne igen, skal du måske undersøge ham lidt nærmere," sagde hun.

Kapitel tre Klokkeringeren

Næste morgen hørte jeg klokkerne igen. De blev ved med at ringe i flere minutter, efter at jeg var helt vågen. Denne gang besluttede jeg, at jeg måtte tale med klokkeringeren selv. Jeg følte, at der var en mulighed for, at han på en eller anden måde havde nøglen til dette mysterium.

Jeg kørte over til Albertson igen, og der stod han nok så trofast og ringede med klokken. Jeg følte mig nervøs ved at kontakte ham, men tvang mig selv fremad.

Jeg lagde et par dollars i indsamlingsbøssen og fik fremstammet: "Hvordan går det så i dag?"

"Fint," svarede han.

"Er der nogen, der har fortalt dig, at dine klokker lyder anderledes end de andre juleklokker her i byen?"

"Der er nogle, der har kommenteret dem," smilede han med tydelig glæde i øjnene. "Grunden til at min klokke lyder anderledes er, at jeg har min egen klokke."

"Jeg var ikke klar over, at nogle klokkeringere havde deres egen klokke."

"Jeg har brugt denne klokke i meget lang tid. Her. Kig på den." Han lagde den i min hånd.

Den føltes varm, næsten brændende i min hånd. Jeg betragtede den og sagde: "Det ser ud, som om der er nogle gamle håndskårne hieroglyffer på overfladen." Jeg så nærmere efter. "Den her er interessant. Den ligner en korncirkel, som jeg har set for nylig. Kender du noget til, hvad de betyder?"

"Der er flere betydningsslag, og budskabet kan fortolkes på flere niveauer. Jeg forstår flere af niveauerne," sagde han.

Da han sagde det, følte jeg, at min mistanke var rigtig, at der var noget skjult ved denne mand. Jeg ringede blidt med klokken tæt ved mit øre. "Den har den smukkeste klang, jeg nogensinde har hørt," sagde jeg.

"Ja," sagde manden smilende. "Den hjælper meget, når folk giver almisser. På grund af den smukke klang, giver dette sted mere end tre gange så meget som andre steder i byen."

"Interessant," sagde jeg. "Er der nogle, der har sagt, at de har hørt dine klokker, mens de sov?"

Manden så synligt rystet ud. "Ikke i lang tid," sagde han. "Hvorfor spørger du om det?"

Jeg fortalte ham om mine oplevelser med klokkerne.

Han smilede og sagde: "Så er du den, jeg har ventet på."

Jeg stirrede på ham med vidt åbne øjne. "Du har ventet på mig? Hvorfor? Det er alt for underligt til at være sandt."

"Hvis du synes, at det er mærkeligt, så bare vent og se. Hvad hedder du, gamle ven?"

"Hvad mener du med gamle ven?"

"Det skal jeg forklare dig senere, når du er klar til det. Fortæl mig nu dit navn."

Jeg tænkte, at der ikke kunne ske noget ved at fortælle ham det. "Mit navn er J. J. Dewey. Mine venner kalder mig Joe."

"Så det første J står for Joe, eller er det Joseph?"

"På min dåbsattest står der Joseph, men som du nok ved, kalder næsten alle Joseph'er sig selv Joe. Joseph er ligesom lidt for fromt. Næsten den eneste, som kalder mig det, er min kone."

"Det er godt, at du ikke er from. Ikke desto mindre er Joseph et smukt og gammelt navn. Ved du, hvad det betyder?"

"Jeg tror, jeg har læst et sted, at det betyder tilføjet eller føjet til."

"Den, som fandt på det, forstod ikke hebræisk korrekt. Når en far i gamle dage kaldte sin søn for Joseph, gjorde han det med den forståelse, at hans søn ville vokse - at det gode, som er i ham vil forstørres og til slut frembringe en overflod af alt, hvad jorden har at tilbyde. Biblens Joseph, som blev solgt i Egypten, var det perfekte eksempel. Han voksede i viden og dyd og blev til sidst den rigeste mand på jorden."

"Det lyder som en god skæbne," sagde jeg. Denne mand var utroligt vidende af en klokkeringer at være.

"Dit andet initial er J. Hvad står det for?"

"John," sagde jeg.

"Meget passende! Det er en forkortelse af mit navn: Johannes. Ved du, hvad det betyder?"

"Det tror jeg ikke."

"Navnet kommer fra det hebræiske Yowchanan. Ingen af de ordbøger, der definerer ordet, har den fulde mening. Grundlæggende indebærer det, at en mand med dette navn vil tiltrække sig Guds opmærksomhed, og det i den grad at Gud vil hjælpe ham som en ligemand. Nogle siger, at det betyder favoriseret af Gud, men betydningen er faktisk mere ven med Gud."

"Så vil du mene, at apostlen Johannes er et godt eksempel på det, fordi han blev kaldt "den elskede" af Jesus, og måske Hans bedste ven?" spurgte jeg.

Johannes' øjne udvidede sig af overraskelse, og han smilede. "Han var måske et eksempel. Jeg ved ikke, om jeg vil kalde ham et godt et."

Jeg grundede over, hvad han havde sagt. Hans kommentar forekom mig mærkværdig. Selvfølgelig var Johannes den elskede et godt eksempel, tænkte jeg.

Han rettede igen min opmærksomhed mod klokken. "Kan du se det her symbol," sagde han og holdt klokken frem.

Jeg så på den og svarede: "Mener du de to sammenslyngede cirkler?"

"Ja."

"Den ene har en prik i midten," bemærkede jeg.

"Det er mit navn," sagde Johannes.

"Dette symbol betyder Johannes?"

"Ja og nej," sagde han. "Det identificerer mig, og jeg er Johannes, men det betyder ikke nødvendigvis Johannes."

"Det virker, som om du taler i gåder," sagde jeg.

"Det gør alle lærere til tider," sagde han smilende. "Hørte jeg rigtigt, at dit efternavn er Dewey?"

"Ja."

"Ved du, hvad det betyder?"

"Jeg er ikke sikker."

"De middelalderlige walisere ændrede navnet David, eller det græske Dabeed til noget i retning af Dawee og til sidst til Dewey. Kender du betydningen af David, gamle ven?"

Jeg undrede mig atter over, hvorfor han blev ved med at kalde mig sin gamle ven, men jeg var alt for interesseret i navnene til at forfølge det. "Jeg synes, jeg kan huske fra søndagsskolen, at det betyder elskede."

"Den almindelige betydning er tæt på her. Det betyder elskede, som man vil bruge det om et familiemedlem eller en nær ven. Biblens Kong David var en mand efter Guds eget hjerte, og Gud havde medfølelse med David i al hans svaghed, ligesom en far vil have det med sin egen søn."

"Hvordan ved du alt det her? Du lyder næsten, som om du ved det ud fra egen erfaring." Denne mand vakte virkelig min nysgerrighed.

"Det har ingen betydning lige nu," sagde han. "Det vigtigste er, at du er velsignet med tre meningsfulde, gamle navne. Det vil hjælpe dig med at fuldføre din mission."

"Mission?" spurgte jeg forbløffet. Jeg ville være gået min vej på dette tidspunkt, hvis ikke manden havde været så fængslende.

"Dit fulde navn har meget stærke betydninger. Sat sammen betyder det noget i den her retning: Dit hjertes begær vil blive forstærket og opfyldt ved at tiltrække opmærksomhed fra Gud eller hans tjenere. Hvis du bruger din voksende kraft godt, vil du træde ind i Guds kongerige og blive medlem af Guds familie."

"Det er godt, jeg ikke kendte mit navns betydning tidligere - jeg kunne jo være blevet ret så høj i hatten," lo jeg.

"Du er langt fra den eneste, som har et smukt og meningsfuldt navn. Næsten alle navne har en smuk og betydningsfuld mening. Det er trist, at den ældgamle videnskab om navne og kraften i deres mening er gået tabt for verden. Men tabet er midlertidigt. Menneskeheden vil snart lære navnenes kraft at kende igen."

Jeg studerede denne vise mand nærmere. "Du er ikke bare en klokkeringer, vel? Hvem er du egentlig?"

Johannes sukkede, vendte sine øjne mod himlen et øjeblik og så derefter på mig. "Jeg tror, det er på tide, at jeg fortæller en eller anden det, men jeg kan kun fortælle det til dig, hvis du hørte klokkerne i mellemtilstanden mellem vågen og søvn. Du hørte dem, ikke?"

"Jo, jeg hørte dem højt og tydeligt."

Johannes lukkede sine øjne i nogle sekunder, som om han læste fra en side i en bog inde i hovedet. Han åbnede dem igen og sagde: "Ja, du hørte dem virkelig. Jeg tvivler ikke på dig. Det er i sandhed en stor dag i dag. Har du lyst til at drikke en kop kaffe hos Denny's, når jeg er færdig med min vagt? Jeg har bare et par minutter tilbage."

Jeg vidste ikke, om denne fyr var virkelig eller ej - sikkert ikke, tænkte jeg - men som jeg allerede har sagt, er jeg en meget nysgerrig person. Jeg svarede, "Jeg ved ikke, hvorfor jeg synes, dine ord er så fascinerende. Men ja, jeg vil virkelig gerne snakke noget mere..."

Kapitel fire **Den første samtale**

Det kan godt lyde mærkeligt, at man kan have sit livs største spirituelle oplevelse, mens man drikker kaffe hos Denny's, men det var altså der, det skete.

Efter at vi havde fået vores kaffe og havde udvekslet spøgefulde bemærkninger om julesæsonen, måtte jeg vise min nysgerrighed. "Jeg er fyldt med spørgsmål. Jeg vil gerne høre om meningen med klokkerne, hvem du er, og hvad du mener med mission."

"Et ad gangen," smilede han. "Hvad vil du gerne vide først?"

"Ved du, hvorfor jeg hørte klokkerne?"

"Klokkerne var indstillet på din vibration, og jeg kaldte på dig. I følge den spirituelle lov kunne jeg ikke komme til dig, men du skulle svare og komme til mig. Du hørte klokkerne og kom til mig, sådan som jeg forventede. Mere vil jeg ikke fortælle dig lige nu."

"Ok, hver eneste lille bid information hjælper lige nu. Vil du fortælle mig, hvem du er? Det er helt klart, at du er mere end en almindelig klokkeringer og også mere end et almindeligt menneske, tror jeg..."

"Hvis jeg bare fortæller dig det lige ud, vil du ikke tro på mig," sagde han. "Hold din højre hånd op og lad dine fingerspidser berøre mine."

Jeg følte mig lidt underlig ved at gøre det. Jeg så mig omkring og kunne se, at vi var temmeligt isolerede i et hjørne, så jeg tænkte hvad pokker og satte mine fingerspidser imod hans.

"Se mig nu roligt ind i øjnene," sagde han.

Det var noget mærkeligt noget at gøre, men alt ved denne mand og de begivenheder, som gik forud for vores møde, fandt jeg underlige, så jeg tænkte, at jeg ikke havde noget at miste og så ham ind i øjnene, mens vores fingerspidser mødtes. Først skete der ikke noget, syntes jeg.

"Bliv ved med at se," sagde han, "og befri dit sind for alle tanker."

Mens jeg samarbejdede med ham, følte jeg, at mit sind begynde at flyde. Jeg syntes, vi oplevede en "Vulcan blanding af sindene", som Spock siger i Star Treck filmene, for jeg følte en sammenblanding af vore to sjæle, som er vanskelig at forklare.

Han trak fingrene væk og spurgte: "Nu kan du fortælle mig ... Hvem er jeg?"

Jeg trak mig tilbage med et ryk og udbrød: "Jeg ved, hvem du er. Du er Johannes!"

Han smilede og sagde, "Du har hele tiden vidst, at mit navn er Johannes."

"Men du er ikke en hvilken som helst Johannes. Du er den Johannes."

"Og hvilken Johannes er det?"

"Du er Johannes, fiskeren, søn af Zebedæus, apostlen... den elskede... Hvordan ved jeg det?"

"Jeg overførte nogle af mine minder til dig. Tror du på dem?"

"Du har ret. Hvis du havde fortalt mig det lige ud, havde jeg troet, at du var en galning, men når jeg ser dine minder, er det svært at benægte. En del af mig tror på, hvad jeg modtog, men en anden del siger, at det er umuligt. Min hjerne skal lige have bragt orden i det hele. Jeg bliver nødt til at stille et par spørgsmål mere."

"Spørg løs."

"Der er gået 2000 år siden apostlenes dage. Det betyder, at du enten er en engel, som er blevet sendt tilbage til jorden eller et genopstået væsen... Eller måske drømmer jeg bare det hele."

"Det er ingen af delene," sagde han.

"Men hvad kan det ellers være?" spurgte jeg.

"Der er en mulighed mere, som du overså. Der bliver givet en hentydning i Biblen." Han stak hånden ned i en taske, som han havde med og trak en Bibel frem, der så ud til at være meget gammel. Han fandt et sted, pegede på det og sagde: "Her. Læs der... Johannes Evangeliet kapitel 21 vers 21, 22 og 23."

Jeg tog hans Bibel og så på den. Bogstaverne var meget gamle. Den lignede en King James oversættelse, men skriftstilen var en slags gammel, romersk stil. "Det er vist den allerførste King James Bibel, som blev trykt," sagde jeg halvt i sjov.

Han så helt alvorligt på mig og sagde: "Ikke helt. Den første udgave var meget stor og ikke særlig praktisk at bære rundt. Den her er en senere, men stadig meget tidlig udgave."

"Selvfølgelig," sagde jeg og lo indvendigt. "Hvad var det for nogle vers, du ville have, jeg skulle læse?"

"21, 22 og 23. Husk på, at Jesus og Peter talte om apostlen Johannes, der er mig, som du nu husker."

Jeg holdt en lille pause og læste så versene: "Da nu Peter så ham (Johannes), sagde han til Jesus: "Herre, hvad så med ham?"

Jesus sagde til Peter: "Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig? Følg du mig!"

Da kom det forlydende ud blandt brødrene, at den discipel ikke skulle dø. Men Jesus havde ikke sagt, at han ikke skulle dø, men: "Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig?"

"Jeg kender godt dette skriftsted," sagde jeg. "Det er meget mystisk. Det er umuligt at afgøre, om Johannes vil dø eller ej. Jeg kan huske, at jeg har læst flere legender om, hvordan han blev kogt i olie og alligevel overlevede."

"Det er ikke legender. Jeg blev kogt i olie. Og oven i det er jeg blevet korsfæstet, tortureret, dolket, hængt og skudt adskillige gange."

"Så du gennemgik alt det, og du døde aldrig?" spurgte jeg forbløffet.

"Bemærk lige skriftstedets helt nøjagtige ordlyd. Der står, at Jesus ønsker, at jeg skal forblive her, til han kommer igen, men han sagde ikke noget om, at jeg ikke skulle dø. Jeg er død mange gange, men blev genoplivet og helbredt af Gud... noget lignende det som skete for Lazarus, men med den forskel at når jeg bliver genoplivet, kan jeg selv vælge, hvilken alder jeg vil være. Jeg plejer at vælge begyndelsen af tyverne."

"Men nu ser du ud, som om du er omkring 60. Er det den alder, du har valgt denne gang?"

"Nej, min ven. Sidste gang jeg døde og blev genoplivet, valgte jeg at se ud ca. som en 21-årig. Det var tilbage i 1944. Siden dengang er jeg ældet på normal vis. Min nuværende krop har en alder af ca. 71 år."

"Du ser godt ud af en 71-årig at være," sagde jeg med et smil.

"Jeg har lært at passe nogenlunde godt på min krop og at overkomme sygdom. Jeg har ikke været syg i ca. 1500 år, og sidste gang jeg blev syg, var det, fordi jeg var uforsigtig og blev forgiftet af en fjende, så man kan ikke sige, at jeg blev syg af normale årsager."

"Hvordan døde du i 1944?"

"Jeg blev hængt i klaverstreng af en egensindig broder."

"Han må virkelig have været egensindig. Hvem var han?"

"Adolf Hitler."

"Hitler," udbrød jeg. Efter at have fordøjet oplysningen et øjeblik spurgte jeg, "Var du i koncentrationslejr eller sådan noget lignende?"

"Nej," han holdt en lille pause og fortsatte så, "jeg levede blandt tyskerne og var med i et forsøg på at vælte nazisterne indefra."

Jeg gjorde store øjne. "Jeg kan huske, at jeg har læst om et oprør mod Hitler anført af en enøjjet, trefingret mand."

"Den mand var Klaus Schenk von Staufenberg, som gjorde et meget modigt forsøg på at fjerne Hitler fra magten. Jeg var der og opmuntrede og samarbejdede med den lille håndfuld sammensvorne, men det er ikke alting en discipel gør, som lykkes. Efter Staufenbergs mislykkede forsøg på at dræbe Hitler blev alle, som blot lugtede, som om de ikke kunne lide Hitler, slået ihjel. Jeg kunne ikke flygte og endte med at blive en af dem, der blev hængt i en klaverstreng, fordi de ikke kunne finde noget almindeligt reb."

"Oplever du så smerte, når du bliver slået ihjel?"

"Når jeg bliver fysisk såret, føler jeg det ligesom alle andre, men jeg har lært at neutralisere ubehag ved at slippe forbindelsen til det."

"Når du dør og bliver genoplivet, har du så fuld hukommelse om din fortid?"

"Når jeg genoplives, mister jeg meget af min hukommelse, men gennem koncentration og meditation har jeg lært at genfinde det vigtigste. Det er en fordel, som jeg har frem for andre, hvis du altså vil kalde det en fordel. Jeg har en hukommelse, som går 2000 år tilbage. Hvis jeg skulle skrive hele min livshistorie, ville den fylde mange bind."

"Hvad har du så lavet i de sidste 50 år?"

"Det er en lang historie, men jeg vil give dig den korte udgave. Efter at jeg blev genoplivet, så jeg, at den næste store trussel var Sovjetunionen, og det er der, jeg har tilbragt det meste af tiden. Men jeg har ikke tilladelse til at være en fremtrædende spiller. Min opgave er at arbejde med, inspirere og undervise mennesker, som kan ændre verden i en positiv retning. Derfor arbejdede jeg i Rusland med dem, der søgte frihed og demokrati og opmuntrede dem til at arbejde videre fremad. Kristus fortalte mig, at mit arbejde hjalp med at forberede kommunismens og Berlin-murens fald.

"Jeg rejste også til Kina og arbejdede sammen med Kristus med at inspirere studenterne på Den Hellige Freds Plads, men som jeg sagde før, er det ikke alt, hvad jeg gør, der lykkes med det samme. Selv om forsøget på at skabe demokrati i Kina slog fejl, plantede vi nogle frø, som vil bære frugt i næste forsøg.

"Vi lever nu i en tid med meget store muligheder. Autoriteten og tyranniet, som regerede Sovjetunionen, er stort set slut. Vi har stadig Kina og nogle nationer med atomvåben i den 3. verden at bekymre os om, men jeg fik øje på et vindue, hvor jeg kunne få mulighed for at tilbyde nogle rene åndelige lærdomme til verden. Det har jeg set frem til i flere liv. Jeg håber bare, at du er klar til at modtage, hvad jeg har at give dig, min ven."

"Jeg har altid været interesseret i filosofi," sagde jeg, "og i den spirituelle side af livet. Hvis du vil undervise mig, er jeg som en svamp, der venter på at suge til sig. Men jeg er nysgerrig med hensyn til én ting. Hvorfor valgte du mig?"

"Kristus udvalgte dig. Han indstillede klokkerne på din vibration og sendte mig til Boise for at kalde på dig."

"Kalde?"

"Ja. Før ethvert stort arbejde kan udføres, må enhver involveret først reagere helt frivilligt på en spirituel kalden af en eller anden slags. Du var nødt til at reagere frivilligt på klokkernes kalden, som du hørte og finde mig, ligesom jeg fandt dig. Disciplen må møde læreren på halvvejen."

"Denne her opgave som du har til mig.. Er den også baseret på min frie vilje?"

"Selvfølgelig. Du kan enten acceptere eller forkaste den. Det er dog kun ganske få disciple, som nogensinde forkaster en mission, hvor de skal undervise. Nej, problemet er, at de fleste af dem ender med at forkludre det hele ved at søge hæder og ære til sig selv i stedet for at erkende det led, som forbinder os med Den Eneste Gud."

"Og hvad er det for en forbindelse?"

"Når en sandhed kommer til jorden, kommer den altid igennem en række af sjæle, som er forbundet med Det Ene Store Liv. Hvis du accepterer din mission, er du forbundet med mig, jeg er forbundet med Kristus, og Kristus er forbundet med det væsen, som han kaldte Fader i Det Nye Testamente. Faderen er forbundet med Gud i en sådan grad, at han er et med Gud og er Gud på alle områder, som det gennemsnitlige menneske kan fatte. Forbindelser højere end den Evige Fader er så langt uden for vores fatteevne, at det er nytteløst for det almindelige menneske overhovedet at tænke på dem."

"Mener du, at der findes liv, som er højere end Jesus og Faderen?"

"Det er ikke til nogen nytte at gå i detaljer med det lige nu, for det vil virke fornærmende på nogle mennesker, sådan som sandheden altid gør. Jeg er blevet dræbt flere gange, fordi jeg blev betragtet som kætter."

Johannes fortsatte, "Jeg vil dog sige én ting. Forestil dig bevidstheden i én celle i din krop. Forestil dig derefter alle dine kropscellers bevidsthed sat sammen, hvilket er din egen bevidsthed. Forskellen i bevidsthed mellem dig og en celle er så stor, at kommunikation på en individuel basis ikke er særlig praktisk. Men hvis du har et problem med din fod, som er sammensat af milliarder af celler, retter du din opmærksomhed mod at helbrede den, og den proces gavner ikke bare foden som en helhed, men også de milliarder af individuelle celler, som den består af."

"Den Eneste Gud regerer over et stort univers, og lige nu er denne del en øm fod. Du og jeg er celler, som arbejder sammen med mange andre celler om at helbrede foden. Mere vil jeg ikke fortælle dig om det lige nu. Vi må gå videre til din mission, for jeg er ikke sikker på, hvor lang tid jeg har sammen med dig."

"Hvorfor er du ikke sikker på det?"

"Hvis der opstår en verdenskrise, bliver jeg måske kaldt væk fra dig."

"OK, jeg skal prøve på ikke at lede dig på afveje," sagde jeg. Jeg var meget overrasket over, at jeg troede på Johannes, for jeg er sædvanligvis temmelig skeptisk over for besynderlige eller usædvanlige påstande. Grunden til, at jeg ikke kunne få mig selv til at stille spørgsmålstegn ved denne mands troværdighed, var, at han virkede så bekendt, ligesom en gammel ven, og jeg kunne heller ikke benægte de minder, han havde plantet i mit sind. Jeg var nødt til at spørge, "Hvad er min opgave?"

"Den første del af din opgave er at undervise i nøglerne."

"Hvad er nøglerne?"

"Der er tolv Visdomsnøgler, tolv Forståelsesnøgler og tolv Udødelighedsnøgler. Jeg skal undervise dig i dem, og du skal undervise andre."

"Er du sikker på, at du har fat i den rigtige fyr?" spurgte jeg. "Jeg har undervist lidt, men jeg er ingen Moses."

"Moses mente heller ikke, at han var nogen stor lærer, men han klarede det fint."

"Jamen, jeg vil nægte at undervise i noget, som ikke giver mening for mig selv," sagde jeg.

"Det er lige nøjagtig den kvalitet, vi leder efter i en elev," sagde han.

"Nu skal du høre," sagde jeg. "Giv mig noget undervisning, så vil jeg overveje den og se, hvad jeg synes."

"Du er i det mindste villig til at begynde processen," sagde Johannes, "men jeg kan kun give dig nøglerne en ad gangen."

"Tja, det kan vel ikke skade at lære et par af dem, og hvis de så lyder fornuftige, vil jeg fortsætte."

"En logisk konklusion," fastslog Johannes.

"Så hvornår begynder vi?" spurgte jeg.

"Hvad med lige nu?" sagde Johannes.

"Lige nu? Jeg er bange for, at jeg ikke er forberedt. Jeg har ikke engang noget med mig til at skrive på."

"Det her er ikke en almindelig form for undervisning," sagde han. "Du behøver ikke noget papir."

"Hvad behøver jeg så?"

"Du bliver nødt til at bruge dine evner til at forstå på en måde, som du aldrig har gjort før."

Jeg forholdt mig tavs i 15 lange sekunder i forventning.

Kapitel fem **Antydninger og den Første Nøgle**

Jeg tog mig sammen og spurgte: "Nå, hvordan gør vi så det her?"

"Hvis jeg bare fortalte dig nøglerne lige ud, ville din forståelse af dem blive ret begrænset, og du ville ikke være i stand til at værdsætte den dybde, der ligger bag dem. I stedet for vil vi bruge det, der kaldes Det Intuitive Princip. Jeg vil give dig små stumper af information eller antydninger, og du vil granske dem og overveje, hvor de fører dig hen og derefter give mig din intuitive feedback. Så giver jeg dig flere antydninger, indtil du når til en forståelse af princippet. Sommetider kommer forståelsen gradvist og andre gange som et lyn."

"Vil du så give mig en antydning nu?"

"Ja, dit første vink er spørgsmålet: HVEM ELLER HVAD ER DU? Eller hvis du spørger i første person: HVEM ELLER HVAD ER JEG? Hver gang du får et vink, må du stille de spørgsmål, der er nødvendige, for at du forstår, hvilken retning du skal tænke i, således at din intuition kan ledes på rette spor. Har du noget, du gerne vil spørge om?"

"Jeg kan ligeså godt springe ud i det og forsøge at svare. Det virker let nok. Jeg er et menneske."

"Det er definitionen på din fysiske fremtræden, men ordet menneske er blot et vibrerende ord, som ikke fortæller dig noget om, hvem du virkelig er. Tænk igen. HVEM ELLER HVAD ER DU?"

Det var tydeligt, at Johannes ikke ville lade mig slippe for let her, så jeg tænkte mig om et øjeblik og svarede: "Hvis jeg husker rigtigt, fortæller den hellige skrift os, at vi er Guds sønner. Er det det vi er?"

"Det er sandt, at du er et menneske. Du er også Guds søn, som den hellige skrift siger. Men blot at sige, at du er et menneske eller Guds søn eller guddommelig eller engleagtig, fortæller i virkeligheden ikke ret meget. Det er blot udtryk eller ord, som ikke giver særlig megen mening for de fleste. Lad mig spørge dig igen... HVEM ELLER HVAD ER DU i virkeligheden?"

Det lød let første gang, men det begyndte at gå op for mig, at det her vist blev noget sværere, end jeg havde troet. Jeg tænkte et øjeblik på alle de forskellige udlægninger, jeg havde hørt af, hvem jeg var og svarede så. "Nogle siger, at jeg er Ånd eller Sjæl. Er det det jeg er?"

"Og hvad er Ånd eller Sjæl?" spurgte Johannes.

"Hmm, det er vel mig uden min krop. Måske det som lever videre efter døden."

"Hvis jeg siger til dig, at du er Ånd, siger det dig så noget som helst om, hvem eller hvad du er?"

"Øhh ja, det tror jeg da."

"Hvad fortæller det dig?"

"Det siger mig, at jeg... at jeg er... at jeg er, tja, en eller anden slags åndevæsen.."

"Har du ikke lært i skolen, at du ikke kan definere et ord med det ord, som du definerer? Du kan ikke definere rød ved at sige, at det er rød. Du kan heller ikke definere ånd ved at sige, at det er ånd. Lad mig gentage. Hvis du siger, at du er Ånd, hvad siger det dig så?"

Jeg skulle lige til at definere Ånd ved at bruge ordet Ånd igen, men tog mig i det og overvejede et øjeblik. "Jeg mener, at hvis jeg er Ånd, så er jeg ikke fysisk."

Johannes lænede sig frem mod mig og greb mig om håndledet. "Jamen, jeg kan mærke dit fysiske selv. Er du så virkelig Ånd?"

"Ja, jeg er et fysisk væsen med en ånd."

"Lad mig forklare dig noget, som du skal huske på under hele dette kursus. Jeg vil altid tale til dig med nøjagtige ord. Jeg sagde ikke, at du har en ånd, men jeg spurgte dig, hvad det ville betyde, hvis du var Ånd?"

"Det ville vel betyde, at jeg ikke var fysisk."

"Endelig fremskridt!" sagde Johannes. "Men hvis du ikke er fysisk, hvad er der så tilbage?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Ånd, formoder jeg."

Johannes sukede. "Igen spørger jeg Hvad er Ånd?"

"Jeg er ikke helt sikker... Måske liv, væren, vibration. Det er det vi er, når vi ikke er fysiske."

"Men hvis du er Ånd, så er du det også, når du er fysisk. Hvis du er Ånd, så er du altid Ånd. Tror du, du skifter mellem at være Ånd og ikke at være Ånd?"

"Nej, det tror jeg ikke."

"Nu har du noget at tænke over. Tænk over dette spørgsmål i løbet af den næste uge. Så mødes vi om syv dage, gennemgår dine overvejelser og giver dig mere vejledning. Vær sød og gentag spørgsmålet for mig."

"Hvad er Ånd?"

"Nej min ven. Det var en følge af spørgsmålet. Hvis du skal finde det rigtige svar, må du overveje det rigtige spørgsmål. Hvad er spørgsmålet?"

"Hvem er jeg?"

"Ikke helt. Tænk igen. Hvad var spørgsmålet? Husk på, hvad jeg sagde om den nøjagtige ordlyd."

"Var det Hvad er jeg?"

"Tænk igen."

Jeg tænkte tilbage til begyndelsen. Var det HVEM ELLER HVAD ER JEG?"

"Det er korrekt, min ven. Tænk nu nøje over den nøjagtige ordlyd og den retning, vores samtale har peget i løbet af den næste uge. Skriv notater over de tanker og indfald, du får, uanset hvor latterlige eller malplacerede tankerne virker. Husk også på følgende, mens vi arbejder os fremad. Nogle gange vil antydningerne hjælpe dig med at opdage, hvilken retning du ikke skal tage, hvad der er forkerte svar, således at kun sandhedens vej er mulig til sidst."

"Interessant," nikkede jeg anerkendende.

"Lad mig nu spørge dig igen. Hvis jeg fortalte dig, at du er Ånd, siger det dig så noget om, hvem eller hvad du er?"

"I virkeligheden fortæller det mig vel ikke særlig meget, tror jeg."

"Du har ret. Selv hvis udtalelsen er sand, betyder det ikke særlig meget for dig eller nogen anden på jeres nuværende forståelsesniveau. Når og hvis du finder det første princip, vil du i det mindste forstå en del af det."

"Fascinerende." Jeg følte mig som Spock fra Star Treck i gang med at observere en avanceret fremmed race.

"Tiden er gået. Jeg må af sted."

"Johannes. Jeg har et spørgsmål mere."

"Ja..."

"Kan jeg dele mine oplevelser og erfaringer med min kone?"

"Hvis det lykkes for dig, kommer du til at dele dem med hele verden. Da mandens og kvindens skæbne er at blive ét, bør du dele alting med din kone. Men lad være med at fortælle andre om dine oplevelser, før tiden er inde, ellers bliver du afskåret fra mere undervisning. Her lad mig klare regningen."

"Det føles mærkværdigt, at apostlen Johannes køber kaffe til mig. Jeg ville have troet, at en med din status bare ville materialisere, hvad du skal bruge."

"Du forstår så lidt omkring den rigtige brug af magt, min ven. Når jeg færdes i menneskets verden som et menneske, så må jeg være som et menneske ligesom du selv. Du kommer til at lære mere om magt senere." Han rystede min hånd. "Farvel for nu."

"Hvor og hvornår ser jeg dig igen?"

"Jeg arbejder som klokkeringer uden for Albertsons supermarked syv dage om ugen. Jeg er let at finde. Kom tilbage om syv dage, næste torsdag, så vi fortsætter undervisningen."

"Ok, det er fint," sagde jeg og iagttog, hvordan han betalte for kaffe og spadserede ud ad døren. Jeg forventede halvt at blinke med øjnene og se ham forsvinde, da han gik hen ad fortovet, men det gjorde han ikke. Han lignede bare en almindelig ældre mand, der var ude på en spadseretur, indtil han forsvandt ud af syne.

Kapitel seks

Jeg begynder at forstå

Jeg brugte et par minutter på at forklare Elizabeth, hvorfor jeg kom så sent hjem, og derefter fortalte jeg hende alle detaljerne fra min samtale med Johannes.

"Jeg ved ikke rigtigt..." sagde hun. "Det er svært at tro på. Nogle gange er du lidt for ivrig efter at tro på de mærkelige ting, du kommer i kontakt med. Prøv lige at se det fra min side. Det ene øjeblik var manden bare en klokkeringer fra Frelsens Hær, og det næste øjeblik tror du på, at han er apostlen Johannes fra Kristi tid. Du sagde, at jeg ikke måtte fortælle nogen om det. Du behøver ikke at bekymre dig. Jeg er såmænd bange for, at de ville indlægge dig, hvis jeg gjorde det. Så ville der ikke være nogen til at tage sig af mig i mine sidste måneder her på jorden."

"Jeg ved godt, at det lyder skørt," sagde jeg og rystede på hovedet, "og han kunne normalt ikke have overbevist mig på nogen måde i løbet af så kort tid, men da han satte sine hænder mod mine og så på mig, var det, som om han og jeg var én person. I et kort øjeblik så jeg hans tanker, hans renhed og hans minder fra tiden med Jesus. Der var noget så virkeligt ved det, at det er umuligt at beskrive det. Efter tankeoverførslen er jeg mere sikker på, at han er apostlen Johannes, end jeg er på at være her i dette hus lige nu. Det lyder skørt, men du bliver nødt til at stole på mig."

"Jeg stoler mere på dig end på nogen anden, jeg kender, men du tager sommetider fejl, og din dømmekraft er ikke altid perfekt. Jeg stoler et hundrede procent på din oprigtighed, men du er ikke ufejlbarlig."

"Men du ved da, at jeg aldrig har løjet over for dig. Det er sandt, når jeg siger, at Johannes gav mig nogle af sine tanker og minder, og det stod krystalklart for mig."

"Men jeg var der ikke. Måske er han en eller anden super hypnotisør, og måske har han onde hensigter."

"Jeg kan godt forstå, at du tvivler. Det ville jeg sikkert også selv gøre, hvis det var dig, der kom hjem og fortalte en historie som den her."

"Jeg siger ikke, at din historie om Johannes ikke er sand. Jeg er bare ikke overbevist. Men jeg skal fortælle dig, hvad der kan overbevise mig."

"Hvad er det?"

"Kan du huske fra Det Nye Testamente, at Jesus gav sine disciple den samme kraft til at udføre mirakler, som han selv havde? Hvis jeg husker rigtigt, udførte de nogle af de samme forbløffende helbredelser, som Jesus gjorde."

"Det har du ret i. Jeg har endda nogle af Johannes' minder om storslåede mirakler, som slet ikke er nævnt i Biblen i mig. Jeg kan f.eks. huske, da Johannes gik på vandet, og en anden gang da han slukkede en stor brand med ét ord og reddede mange liv... Og han kaldte engang en ven tilbage fra de døde, ligesom Jesus gjorde med Lazarus."

Elizabeths øjne lyste op. "Så skulle han altså ikke have noget problem med at helbrede mig, vel?"

"Jeg ved, at han kunne gøre det. Men han talte om den korrekte brug af kraften, som om jeg ikke rigtigt havde forstået det. Måske har han ikke lov til at helbrede dig af en eller anden grund. Under 2. Verdenskrig blev han hængt i en klaverstreng og var ikke i stand til at frelse sig selv."

"Men i andre tilfælde var han i stand til at bruge Guds kraft til at hjælpe med."

"Ja. Det er sandt. Jeg vil bare ikke have, at du begynder at håbe på for meget, men du har jo ret. Vi har måske den største mirakelmand på jorden lige her midt iblandt os. Ud over visdommens nøgler har han måske også nøglen til at gøre dig rask igen."

"Der er kun én måde at finde ud af det på. Du bliver nødt til at spørge ham. Hvis han helbreder mig, så kan jeg være sikker på, at han er apostlen."

"Tja, jeg tror ikke, jeg bliver slået ned, hvis jeg spørger. Det er forsøget værd, men han sagde, at jeg først skulle komme tilbage om en uge for at fortsætte undervisningen."

"Sagde han til dig, at du ikke kunne tale med ham i en uge?"

"Nej."

"Når manden drikker kaffe hos Denny's, så spiser han sikkert også en gang imellem. Hvorfor tager du ikke hen til ham i morgen og inviterer ham hjem til middag? Så kunne vi spørge ham."

"Det er forsøget værd," sagde jeg.

Den nat tror jeg ikke, jeg fik mere end to timers søvn. Aldrig før havde jeg følt en sådan rastløs forventning.

Næste morgen foretog jeg en lille indkøbstur. Og ganske rigtigt der var han. Han havde travlt med at ringe med sin klokke foran indgangen til Albertson. Da jeg nærmede mig, mødtes vores øjne.

Han sendte mig et kort faderligt smil.

"Jeg var nødt til lige at komme og købe et par ting," sagde jeg. Det var ikke helt forkert. Der var et par ting, som jeg skulle bruge.

Johannes' ansigtsudtryk blev mere alvorligt. "Det er vel dig, der må foretage alle indkøbene, når din kone ikke er i stand til det?"

"Hvordan ved du noget om min kone?"

"Jeg gav dig nogle af mine egne minder, men samtidig fik jeg et glimt af nogle af dine. Du elsker din kone utroligt meget, ikke sandt?"

"Jo, virkeligt meget."

"Jeg var i din situation for cirka to tusind år siden. Min kone blev dødeligt syg, og jeg måtte se hende visne væk. Jeg kunne intet gøre. Jeg har det stadig svært med det selv efter alle disse år."

"Siger du, at du udførte alle disse mirakler, og alligevel kunne du ikke hjælpe din egen kone?" Jeg kunne mærke, at mit håb svandt ind. Måske kunne han alligevel ikke hjælpe Elizabeth.

"Ja. Gud helbredte hundredvis af mennesker, som jeg ikke kendte, gennem mig, men den kvinde, som jeg elskede, var uden for min rækkeviddes kraft.

"Det lyder næsten, som om Gud er grusom," sagde jeg bittert.

"I virkeligheden nej," sagde Johannes med forståelse og medfølelse. Der er altid kærlighed til stede, hvis vi ser det hele i et stort perspektiv. Al smerte og al sygdom eksisterer enten for at vejlede eller belære os. Hvis vi ikke lærer lektien gennem sygdommen, så vil den enten fortsætte eller ændre form, indtil vi dør. Min kone var et fantastisk menneske, men hun var også stolt. Hun var ude af stand til at acceptere den ændring, der var nødvendig, hvis hun skulle blive rask. Jeg tror, at jeg led mere, end hun gjorde på en vis måde.

"Jeg kender følelsen," sagde jeg stille.

"Mange af de mennesker, som Jesus og disciplene helbredte, fik deres sygdom igen, fordi de ikke ændrede de nødvendige ting i deres liv. Nogle af disse mennesker blev vores fjender og stræbte efter vores livet. Andre blev helt helbredte og var trofaste til sidste åndedrag."

Johannes holdt en pause og så meget alvorligt på mig: "Du er kommet for at bede mig helbrede din kone, ikke?"

Jeg var dybt forbløffet over hans evne til at gennemskue tingene og svarede: "Jo. Er det muligt? Hun siges at være uhelbredeligt syg."

"Husk hvad mesteren sagde. Alt er muligt."

"Vil du så gøre det?"

"Jeg vil fortælle dig, hvad jeg kan gøre, når jeg har mødt hende. Jeg kan mærke, at hun gerne vil møde mig for at finde ud af, om jeg virkelig findes."

"Hun bad mig om at invitere dig til middag. Hvad med i aften?"

"Kan du hente mig her ca. klokken seks?"

"Ja, det er ikke noget problem."

Johannes stod og ventede på mig klokken seks. Da vi sad i bilen, sagde jeg, "jeg har en million spørgsmål, jeg gerne vil stille dig."

"Det er et godt tegn," sagde han. "At stille spørgsmål er begyndelsen til visdom. Du ville blive overrasket over hvor mange mennesker, der ikke har nogle spørgsmål, endda hvis Gud skulle vise sig for dem i egen person."

"Det mener du ikke! Hvis man får adgang til en vidomskilde som dig f.eks., så skulle man da tro, at et almindeligt menneske ville gå helt amok og spørge om alt muligt."

"Mange mennesker er bange for sandheden selv blandt dem, der kalder sig søgende og lærere. Når du står ansigt til ansigt med ubestridelig sandhed, må du enten tilpasse dig til den eller leve videre som hykler. Fordi mennesker modsætter sig forandring, modsætter de sig sandhed. Det er derfor, de fleste mennesker kun har nogle få spørgsmål at stille, selv om de ville være helt sikre på at få korrekte svar."

"Så er jeg ikke særlig almindelig. Jeg har hundredvis af spørgsmål!"

"Sådan er det bare. Enten er man bange for sandheden og vil ikke vide mere end ens behagelighedsgrænse tillader, eller man er åben over for sandhed og forandring, og mængden af spørgsmål er uendelig."

"Jamen, når det er så godt, at jeg har spørgsmål, vil du så også besvare dem?"

"Du kan spørge om alt. Jeg vil enten besvare dit spørgsmål, eller også vil jeg ikke. Så enkelt er det. Nogle ting er det meningen, du selv skal opdage. Andre er skjult for dig, fordi der er en hensigt med det. Visse andre mysterier er det meningen, at du skal opdage på et bestemt tidspunkt og på et bestemt sted."

"Lad os starte med det her. Du spiser vel mad, ikke? Jeg mener, når du nu kommer til middag i aften?"

"Jo," lo Johannes. "Jeg lever hvert eneste nyt liv som en almindelig dødelig. Jeg har ligeså meget brug for mad, som du har."

"Er du vegetar, eller er du på en eller anden speciel diæt?"

"I ideelle omgivelser ville jeg være vegetar, men lige nu prøver jeg på at spise almindelig sund mad. Jeg gør, hvad der er nødvendigt for at holde mit redskab stærkt og vitalt."

"Dit redskab?"

"Ja, jeg talte om min krop."

"Nå sådan. Da Biblen fortæller, at du var fisker, har jeg tænkt mig, at vi skulle have laks. Er det ok?"

"Laks er godt," smilede han.

"Da vi kom ind i huset, ventede Elizabeth på os i sin rullestol i spisestuen. "Så du må være den mystiske mand." Hun havde et venligt men skeptisk udtryk i øjnene.

Johannes tog hendes hånd, rystede den og sagde: "Og du er Elizabeth - en yndig, stærk og smuk kvinde. Synes du, at jeg virker bekendt?"

Elizabeth så tvivlrådig ud: "Jeg er ikke sikker. Hvorfor?"

"Når vi snakker sammen, vil du synes, at du kender mig." Han så ud mod køkkenet. "Er der noget, jeg kan hjælpe med?"

"Kan du lave salat?" spurgte jeg.

"Det er min specialitet," sagde han stolt.

"Godt. Jeg sætter dig i gang med arbejdet, mens jeg steger vores lakse bøffer."

Kapitel syv Spørgsmål

Mens Johannes og jeg lavede maden, sad Elizabeth i sin rullestol ved spisebordet inde i stuen. Jeg kunne mærke, at hun ikke havde det godt med, at vi havde en gæst, og at hun var ude af stand til at hjælpe med noget som helst. Hun var ved at komme dertil, at hvis hun fik det værre, ville hun være nødt til at have én hos sig hele tiden. Hun insisterede stadig på, at jeg skulle passe mit normale arbejde, og at hun kunne klare sig selv, men jeg var ved at blive lidt urolig for hende.

Jeg så i hendes retning. "Elskede... Har du nogle spørgsmål, du gerne vil stille Johannes?"

"Bliv I to nu bare færdige med at gøre maden klar, så giver jeg Johannes hele armen bagefter."

Jeg så på Johannes. "Drikker du vin?"

"Lidt engang imellem."

"Hvad med noget Gewürztraminer? Det er vores yndlingsvin til særlige lejligheder."

"I har god smag."

"Jeg var lidt bekymret over at tilbyde dig det. Det siges jo, at din samtidige, Johannes Døberer, kun levede af græshopper og honning."

"Ja, men i fængslet spiste han, hvad de gav ham. Enhver føde, ethvert element i universet er godt og gavnligt, hvis det indtages i den rette mængde og i den rigtige sammensætning og dårlig, hvis grænsen overskrides. Kinin er et godt eksempel. Det er blevet tilsat drinks i minimale mængder i mange år, men det er dødeligt, hvis man indtager en større dosis.

"Forskningen viser nu, at alkohol i moderate mængder har en gavnlig virkning på hjertet. Selv cigaretter kan, hvis de tages i små doser som to eller tre om ugen, stimulere systemet på en gavnlig måde for nogle mennesker. Problemet med dem er, at kun ganske få mennesker har selvkontrol nok til at begrænse deres forbrug af dem og af andre vanedannende stoffer."

"Hvad med pot? Hvordan er det gavnligt?"

"Pot, som du kalder det, er en medicin og bør administreres af en dygtig helbreder. Det bør ikke bruges regelmæssigt, medmindre en læge eller en åndelig lærer tilråder det. Overforbrug kan have den negative virkning, at det gør viljestyrken svag, og at det forsinker den korrekte brug af hovedets centre. Et stort overforbrug kan blandt andet forårsage fysiske problemer."

"Interessant," sagde jeg. Johannes og jeg satte maden på bordet. "Det ser ud, som om vi er klar til at spise. Elizabeth siger, at jeg laver de bedste lakse bøffer, der findes."

"De ser bestemt ud til at være ligeså gode, som det bedste franskmændene kan diske op med," sagde Johannes. "Og laks er meget godt for Elizabeths diæt."

"Jeg vil gerne udbringe en skål," sagde jeg og hævede mit glas. "Gid sandheden altid må sejre."

"En storartet skål," svarede Johannes smilende. "Det er ikke første gang, jeg hører dig udbringe den, og det vil heller ikke blive den sidste." Han læste spørgsmålstegnet i mine øjne. "Bed mig ikke, om at forklare den bemærkning endnu..... Gid sandheden altid må sejre," sagde han.

Johannes og jeg drak dybt. Jeg skænkede altid Elizabeths vinglas omkring halvt op, så hun kunne drikke med sine rystende hænder. Alligevel spildte hun et par dråber. "Undskyld mig," sagde hun og tørrede sig selv med en serviet.

"Det er helt i orden," sagde Johannes. "Lovede du ikke, at du ville udspørge mig?"

"Jo, jeg har faktisk et par spørgsmål."

"Det her er en speciel begivenhed," afbrød Johannes. "Det er første gang i flere hundrede år, at jeg lader mig udspørge af nogle, der kender min sande identitet."

Elizabeth lagde sin kniv fra sig og tørrede sig om munden. "Du mener altså virkelig, at du er apostlen Johannes? Fortæl mig med dine egne ord, hvem du er. Det er en så fantastisk påstand, at jeg ønsker at høre den fra din egen mund."

Johannes lænede sig frem og så opmærksomt på Elizabeth. "Den elskede er et udtryk, som oprindeligt stammer fra en af mine elever, og af en eller anden grund hang det ved, og jeg blev kaldt disciplen som Jesus elskede i den sidste udgave af Johannes Evangeliet. Jeg følte ikke, at jeg fortjente sådan en titel dengang. På mange måder var jeg temmelig umoden på det tidspunkt og

levede ikke op til at være en discipel af Mesteren. Vi forråbte Ham alle sammen i en eller anden grad. En anden dag vil jeg fortælle jer, hvorfor Jesus valgte mig til at vandre på jorden, indtil han kommer igen. På den ene side har det været en stor ære, og der har været mange gevinster i det, men på den anden side har det været meget svært."

"Hvad mener du med, at I alle sammen forråbte Ham i en eller anden grad?" spurgte Elizabeth. "Jeg troede, I alle sammen var hellige mænd."

"Jesus var den eneste hellige mand blandt os, og selv det var ikke tydeligt, før man så dybere under overfladen. Disciplene var langt mere almindelige, end kirkerne ønsker, I skal tro. De tolv apostle var ikke mere usædvanlige end en flok sælgere til et møde. Det eneste, vi havde til fælles, var et ønske om at lære de dybere mysterier at kende. Vi var også tiltrukket af den kraft, som Jesus havde, og vi ønskede, at Han skulle dele den med os, men vores motiver var bestemt ikke helt rene.

"På et tidspunkt lod vi jalousien overmande os og beskyldte Jesus for at søge hæder og ære. Vi sagde til ham, at Han var nødt til at lade os udføre og tage æren for nogle af miraklerne, for at Han kunne blive ved med at være ydmyg. Set i bakspejlet kan jeg godt se, at det var os, der skulle lære at være ydmyge. Han udførte blot det arbejde, som Han var kommet for at gøre, og det tiltrak sig opmærksomhed. Men dengang følte vi, at vi også fortjente opmærksomhed lige så meget som Jesus, og vi ville have vores del."

"Jamen, hvis du virkelig er apostlen, og alt dette er sandt, hvorfor fortæller du så os det? Jeg ville da tro, at du helst ville holde alt det negative skjult i skabet," sagde Elizabeth ligeud.

"Det var også vores grundholdning, da vi fortalte Evangeliets historie til vores elever, og den blev skrevet ned i sin endelige udformning. Vi var i lidt af en forsvarsposition, da historien om, hvordan vi svigtede Jesus den aften, han blev arresteret, blev ved med at dukke op. Ingen af de sidste elleve apostle ønskede, at den historie skulle foreviges i optegnelserne, men sandheden derom blev kendt kort tid efter genopstandelsen, og den kunne ikke undertrykkes. Jeg tror, at Peter led mest, fordi Jesus faktisk forudsagde, at han ville forråde ham tre gange, inden hanen galede. Mange uvidende mennesker syntes ikke, at han fortjente at være leder på grund af denne handling, og nogle af dem var jaloux på ham og galede som en hane, når han gik forbi for at minde ham om hans fejltagelse. Peter led meget på grund af sit fejltrin, men på den anden side var det også ham blandt os, der udførte de største mirakler.

Johannes fortsatte, "For at besvare dit spørgsmål hvorfor afslører jeg min fortidige svaghed? Af to grunde. Joseph vil skrive om vores samtale, og denne gang må jeg fortælle sandheden om, at den lille gruppe, som fulgte Jesus, var ganske almindelige mennesker. I fortiden prøvede vi på at fremstille os selv som bedre og mere storslåede, end vi egentligt var. For det andet vil jeg gerne have, at I forstår, at jeg blot er et menneske som I selv. Jeg kender mange svar, men ikke alle svarene. Jeg har nogen kraft til rådighed, men ikke al kraft. Jeg vil hellere give jer mere, end I forventer end skuffe jer."

Jeg spurgte Johannes, om han ville have mere laks, og han accepterede glad. Min interesse for Johannes blev større og større hele tiden.

"Hvordan vil du så bedømme dig selv i dag," spurgte Elizabeth. "Har du gjort fremskridt?"

"Jeg er glad for det spørgsmål. Ja, jeg har gjort store fremskridt. På Jesu tid var jeg som et barn i en slikbutik. Nu er jeg mere den far, som selv fik alt for meget slik som barn, og som nu skal beslutte, hvor meget slik mit eget barn skal have. Mit perspektiv og min dømmekraft er blevet stærkt forbedret. Men alligevel kan jeg ikke bare buse ud med de få mysterier i universet, som jeg kender. Højere viden kan ikke bare hældes ind i jer som data i en computer. For at blive forstået fuldt ud må den verificeres af en persons egen sjæl."

"Og hvad er forskellen mellem lavere og højere viden?" spurgte Elizabeth.

"Lavere viden består af kendsgerninger og kan bruges, så snart den er lært udenad, som f.eks. hvordan man staver bestemte ord eller gangetabellerne. Syv gange syv er niogfyrre. Så snart man har lært det udenad, kan man bruge det i den praktiske verden.

"Højere viden består af principper og kræver en vis harmonisering med det spirituelle selv, før man kan bruge den. F.eks. kan enhver lære, hvordan man skriver noder, men for at kunne komponere en smuk og original melodi kræves der en harmonisering med musikken selv. Alle kan lære en nodeskala udenad, men kun den, som harmoniserer med musik, kan forstå bare lidt af princippet bagved og skrive originale musikstykker."

"Så den første nøgle, som er svaret på HVEM ELLER HVAD ER JEG? kan vi ikke få fortalt," konkluderede Elizabeth.

"Det er sandt. I må tune ind på spørgsmålet for at forstå meningen. Mit job er at lede jer i den rigtige retning. Jeg er ligesom en, der træner en sangskriver. Jeg kunne sige: Det der lyder overhovedet ikke som musik. Prøv igen; eller, det lyder meget smukt, det bevæger min sjæl. Skriv videre. Jeg vil vide det med mig selv, når I har nået det nødvendige forståelsesniveau."

"Interessant," sagde Elizabeth. (Jeg lændede mig tilbage og sad bare afslappet og nød, at Elizabeth udspurgte Johannes). "Nu har jeg nogle virkelige spørgsmål til dig," sagde hun eftertænksomt.

"Spørg løs," svarede Johannes, tydeligvis glad over Elizabeths nysgerrighed.

Elizabeth stak hånden ned i lommen på sin nederdel og trak en liste frem. "Her er de:

"Et: Hvad er meningen med livet? To: Hvor kommer vi fra? Tre: Hvor meget i Biblen er i virkeligheden sandt? Fire: Findes der én sand kirke? Og hvis der gør, hvad er det så for en? Fem: Findes der genfødsel? Seks: Vender Kristus virkelig tilbage? Og hvis han gør, så hvornår? Syv: Hvornår begyndte Universet, og hvornår vil det ende? Otte: Hvem eller hvad er Gud, og hvorfor gør han ikke noget konstruktivt ved Jorden i dag? For mig ser det ud til, at han er ret ligeglad med f.eks. sultende børn. Ni: Har Jorden en fremtid foran sig, eller vil der finde en eller anden dommedagslignende katastrofe sted, således at livet, som vi kender det nu, vil ophøre med at eksistere? Ti: Hvorfor tillader Gud lidelse, sygdom og alt for tidlig død? Hvilken far vil lade sine børn lide sådan, som nogle af os gør? Hvis Gud virkelig er en kærlig Gud, giver det bare ingen mening. Tag mig f.eks. Jeg ved godt, at jeg ikke er perfekt, men der findes en masse voldtægtsforbrydere og mordere, som er i meget bedre fysisk stand, end jeg er. Hvorfor skal jeg straffes, når de går fri?"

Johannes smilede. "Det er dog en imponerende liste med spørgsmål. Har du selv udtænkt alle dem?" spurgte han.

"Min mand og jeg udtænkte dem i aftes, da vi lavede en slags brainstorming."

"Af flere forskellige grunde vil jeg kun fortælle jer lidt ad gangen. Jeg vil besvare ét af dine spørgsmål i aften. Vælg det, som er vigtigst for dig."

"Jeg tror, du allerede ved, hvilket spørgsmål det er," sagde Elizabeth roligt.

"Det kan godt være," sagde Johannes. "Ikke desto mindre må du stille dit spørgsmål klart og tydeligt."

"Hvorfor det?" protesterede hun.

"Der findes et princip, som styrer overførslen af højere principper. Har du hørt Jesu udtalelse i Biblen, hvor han siger: Spørg og du skal få svar?"

"Ja, det mener jeg."

"Hvis du gerne vil vide besked med et eller andet mysterium, må du spørge og forstå, hvad det er, du spørger om. Den, som bliver spurgt, må vide nøjagtigt, hvad der spørges om, og den, som stiller spørgsmålet, må være villig til at modtage svaret, hvis det bliver givet."

"Og hvis jeg forkaster svaret?"

"Så vil det være, som om spørgsmålet aldrig blev stillet," svarede Johannes.

"Jeg er ikke sikker på, at du er apostlen Johannes, men du er i hvert fald usædvanlig... Hvordan ved jeg, om jeg er parat til svaret?"

"Når du er klar til at overveje hvad som helst - uanset hvor skørt det lyder," sagde Johannes.

"Så svaret på spørgsmål ti kunne godt være, at Gud i virkeligheden er en forkælet kosmisk unge, som torturerer os ligesom et barn, som stikker nåle i en bi og rykker vingerne af en flue?"

"Man kan aldrig vide," smilede Johannes skævt.

"Ok. Jeg vil ikke garantere, at jeg er klar, men her er spørgsmålet. Det er nummer ti."

"Udtal spørgsmålet," sagde Johannes.

"Ok. Jeg gentager det." Elizabeth flyttede sig i sin rullestol. "Hvorfor tillader Gud lidelse, sygdom og alt for tidlig død? Hvorfor dør uskyldige børn? Hvorfor lider nogle af os af en pinefuld sygdom, mens andre, som fortjener at lide, ser sunde og raske ud?"

"Jeg vil besvare en del af dit spørgsmål i det mindste," sagde Johannes. "Du vil især gerne vide, hvorfor du lider af sådan en forfærdelig sygdom, når du grundlæggende har været et godt menneske, som ikke fortjener så megen smerte. Du undrer dig over, hvorfor dit liv tilsyneladende bliver relativt kort, mens andre kan få lov til at blive gamle sammen med deres partner. Er det det, du gerne vil vide?"

"I store træk - ja."

"Jeg vil give dig et delvist svar nu og mere senere, når du har flere stykker af puslespillet. Kan du acceptere det?"

"Ja, det tror jeg. Fortsæt bare. Vis mig, hvad du har."

Jeg smilede over Elizabeths iver og så på Johannes med stor forventning.

Kapitel otte Svaret

Johannes trak vejret dybt, lænede sig tilbage i stolen og sagde: "Det er forresten den bedste laks, jeg har fået i de sidste tusind år. Også en god vin. Den minder mig om en af de gode tyske vine tilbage i 30'erne. Jeg sætter virkelig pris på jeres gæstfrihed."

"Tak. Det værdsætter jeg, når det kommer fra dig." Jeg strålede som en sol.

"Og så til spørgsmålet," sagde Johannes. "Det spørgsmål, som Elizabeth stiller, bekymrer normalt ikke et menneske, som er i fuldt vigør, aktivt, sundt og raskt. Men på et eller andet tidspunkt oplever enhver sjæl en krise i sit liv eller et problem, som får ham til at se op i himlen efter et usynligt væsen og spørge: Hvorfor mig Gud??? Eller måske Hvorfor min kone? eller Hvorfor mit barn? eller Hvorfor mine forældre? Han vil gerne vide, hvorfor denne lidelse har udvalgt netop ham og ikke andre, som tilsyneladende fortjener det endnu mere. Han har hørt, at Gud er kærlighed, men hvis Han er kærlig, hvordan kan Han så tillade det her?"

Johannes holdt en lille pause, så fortsatte han: "Hvis og når I bliver færdige med alle 36 principper, så vil svaret på dette spørgsmål stå ret klart i jeres sind. Når I f.eks. forstår hvem og hvad Gud er, vil det være en stor hjælp, men lige nu vil vi holde os til det grundlæggende."

"Der er store sandheder gemt i mange af denne verdens talemåder og ordsprog. Har I f.eks. hørt udtrykket det kostede blod, sved og tårer?"

Vi nikkede begge.

"Denne talemåde kunne lige så godt have stået i Biblen. Tror I, der nogensinde fandtes en olympisk mester, som opnåede, hvad han gjorde, uden en masse arbejde og smerte? Hvad med en succesrig forretningsmand, en opfinder, en stor skuespiller? De har alle arbejdet hårdt og har gennemlevet smertefulde oplevelser eller har måttet bringe smertefulde ofre. Men i sidste ende bragte arbejdet og smerten fremgang.

"Det er interessant, at alle disse succesfulde individer frivilligt påtog sig arbejdet og smerten, fordi de stolede på, at de to ting i forening i den sidste ende ville resultere i en gevinst. Løberen presser sin krop til det yderste, fordi han tror på, at han på den måde vil få en stærkere krop og til slut vil opnå fuldbyrdelsens og sejrens glæde."

"Lad os forestille os, at de forskellige dele af kroppen havde deres eget liv og bevidsthed. Forestil jer, at lungerne er én enhed, hjertet en anden, musklerne en tredje enhed og hjernen en fjerde. I er selv hele personen og den, som beslutter, hvad der er godt for helheden. Lad os nu sige, at hjernen ønsker at læse en bog, musklerne vil gerne sove, fordi de er trætte, lungerne ønsker noget frisk luft, og hjertet vil gerne have lidt romantik. Problemet er, at delene ikke kan gøre alle disse ting samtidigt, de kan kun gøre én ting ad gangen. Hvem skal bestemme? Hvis hjernen bestemmer hele tiden, kommer hele kroppen til at tilbringe al sin tid med at læse og får aldrig frisk luft til lungerne. Hvis hjertet tvinger kroppen til at tilbringe al fritiden med romantik, vil hjernen kede sig til døde. Det er heldigt nok, at beslutningen ligger hos jer - hos den, som styrer hele kroppen. I tager beslutninger for kroppen og overvejer konsekvenserne for helheden. Jeres beslutninger er måske ikke perfekte, men de er meget bedre, end hvis det kun var én del af kroppen, som havde magt til at beslutte."

"Siger du dermed, at jeg er en del af en større helhed, og at denne større helhed lader mig lide til gavn for noget større end mig selv?" spurgte Elizabeth.

"Det er en del af svaret," nikkede Johannes. "For at få et klarere billede så lad os forestille os, at du beslutter, at du vil være mester i langdistance løb. Når du begynder at træne, vil alle disse fire liv, som jeg omtalte før, være ret utilfredse. Når du løbetræner, vil hjernen få så meget blod strømmende igennem sig, at den ikke vil være i stand til at tænke. Lungerne vil føles, som om der er ild i dem, og som om de vil eksplodere. Musklerne vil gøre ondt og føles, som om de ikke kan fortsætte, og hjertet vil pumpe som en besat og tro, at det er udsat for tortur. Alle disse små liv vil skriges spørgsmålet ud Hvorfor sker det her for os? Hvad er meningen med det her?"

"Så kommer tidspunktet flere måneder efter, når kroppen er perfekt trænet og klar til konkurrencen. Hvad siger de små liv nu til at blive presset? Hjernen mærker, at den får mere ilt og derfor tænker og fungerer bedre. Lungerne er glade, fordi de kun behøver at ånde halvt så mange gange som tidligere, og åndedrættet er meget nemmere. Musklerne oplever, at kroppens vægt føles meget lettere, og de behøver ikke længere så megen hvile. Og til slut hjertet der ligesom lungerne føler, at det er mere afslappet og ikke behøver at slå så ofte og med så stor kraft, som det plejede. Til sidst tænker de alle den samme tanke: Vi har været igennem megen smerte, og vi brød os ikke om det, da det skete, men nu føles livet lettere, rigere og mere udbytterigt.

Johannes flyttede sin stol nærmere hen til bordet. "Nu vil vi overføre denne analogi på noget mere hjemligt. For os ser det måske ud til, at vi er de højst udviklede liv i universet, og at det, vi gør, kun påvirker os selv. Men sådan er det ikke. Vi har alle sammen usynlige bånd til familie, venner, by, land og til ethvert andet liv på denne planet, ja endog til hele universet. Alle er de forskelligartede, højere udviklede kroppe, og vi påvirker hinanden og forårsager konsekvenser. Vi er forbundet med disse andre liv gennem Helligånden, som er den endelige dommer, når det gælder om at beslutte, hvad der skal ske, og hvad der vil gavne helheden mest."

Elizabeth rullede tilbage fra bordet. "Så du fortæller mig, at Guds Ånd besluttede at gøre mig syg for at gavne helheden på en eller anden måde?" spurgte Elizabeth vredt. "Men jeg tror altså ikke, at min sygdom gavner nogen eller noget. Den forhindrer mig faktisk i at gøre mange gode ting, som jeg altid har ønsket at gøre." Hun så ud, som om hun var parat til at forlade værelset.

"Det kan se sådan ud," svarede Johannes blidt og tålmodigt. "Men for bedre at forstå må du indse, at I er to, som gennemgår smertefulde oplevelser her. På nogle måder lider din mand endnu mere, end du gør. Når et elsket menneske lider pga. noget, som ikke ser ud til at være hans eller hendes egen

skyld, og man intet kan gøre, ja så er den hjælpeløshed meget smertefuld. Tro mig. Jeg ved det. Jeg var i samme situation som Joseph for lang tid siden."

Efter en lang pause sukede Elizabeth med tårer i øjnene: "Du har jo nok ret. Han er også nødt til at arbejde meget hårdere, end han plejede for at tage sig af alting. Nu er han endda også nødt til at tage sig af husholdningen. Tro mig, det er bevis på, at han elsker mig. Og jeg påfører ham oven i købet ekstra smerte, fordi jeg beklager mig så meget..."

"Du beklager dig ikke nær så meget, når du er syg, som andre gør, når de er raske," forsikrede jeg hende.

"I virkeligheden," sagde Johannes, "passer analogien indtil videre bedre på Joseph, end den gør på dig. Ligesom i historien om de fire små liv befandt Joseph sig - uden selv at være skyld i det - i en situation, hvor han var gift med en uheldeligt syg person. Han er ligesom alle os andre på mange måder. Vi befinder os pludselig i situationer, som vi kun har haft lidt måske ingen medvirken i at skabe, og når vi én gang er der, er vi nødt til at klare det, så godt vi kan. Ligesom hjernen måtte han opgive nogle studier, som bragte ham glæde. Ligesom lungerne måtte han arbejde hårdere for at skaffe nok ilt eller penge, så alting kunne gå glat. Ligesom musklerne måtte han være mere aktiv og påtage sig en større byrde. Ligesom hjertet måtte han lægge romantikken på hylden og bare koncentrere sig om at holde jeres forhold i live ved at pumpe hårdere, så den livgivende energi kunne cirkulere mellem jer. Nøjagtigt som de fire små liv vil Joseph på et senere tidspunkt opdage, at han har fået mere frihed, kraft og styrke, end han nogensinde har haft før."

"Ja, det er alt sammen meget interessant," sagde Elizabeth og rystede på hovedet, "men jeg forstår stadig ikke, hvorfor jeg skal trækkes med denne her sygdom. Og sig nu ikke, at det kun er, for at min mand kan udvikle sig gennem oplevelsen."

"Overhovedet ikke," svarede Johannes. "Men det kan godt være en del af årsagen til, at Ånden sendte en energiladning, som fik Joseph til at blive forelsket i dig og gifte sig med dig. Men de fordele, som din sygdom giver Joseph, er nærmest sidegevinster, som vi alle sammen samler op i løbet af livet, hvis vi ellers håndterer situationerne korrekt, efterhånden som de dukker op."

"Du går uden om mit spørgsmål som katten om den varme grød, og du har ikke svaret mig endnu. Hvorfor siger du det ikke bare ligeud?" bad Elizabeth med rystende stemme.

Johannes så Elizabeth i øjnene og svarede blødt og langsomt: "Når du møder en sand spirituel lærer, som er sin løn værd, vil han sjældent svare dig ligeud. I stedet for cirkler han rundt om den inderste ide, således at når svaret endelig manifesterer sig, vil det blive forstået fuldt ud. Og det er lige nøjagtigt, hvad jeg er i gang med. Hvorfor rammer dårlige ting som f.eks. din sygdom gode mennesker?"

"Som jeg sagde før, er du en del af en helhed, som bindes sammen ved hjælp af Helligånden. Alle mennesker har i hvert liv én større lektion, som de skal lære, én evne eller ét talent, som de skal udvikle, og én kvalitet, som de skal forbedre. Denne lærdomstrekant er aldrig let, den er altid en kamp. Hvis en person f.eks. er født med naturlige anlæg for at spille klaver, vil hans lektion som regel ikke være direkte forbundet med dét, fordi det er noget, han allerede mestrer. Tværtimod kan klaveret virke distraherende for at friste ham væk fra den virkelige lektion, som kan gå i en helt anden retning f.eks. inden for bygningskonstruktion.. Hvis han af sin sjæl ledes frem til at blive en berømt pianist, kan lektionen være forbundet med det at blive berømt og ikke med selve talentet." Elizabeth afbrød, "Lige fra jeg var ganske ung, havde jeg talent for at tegne. Jeg fik aldrig nogen undervisning, men jeg kunne tegne næsten alt på et øjeblik, og det så virkelig godt ud. Jeg overvejede netop at udvikle mit talent yderligere, da jeg fik denne sygdom. Nu ryster mine hænder for meget til, at jeg kan tegne."

"Denne evne, som du havde naturligt, var din fristerinde, som skulle forsøge at føre dig bort fra dit sande kald, som er at forbedre dig selv, så du bliver til større gavn for helheden, altså bliver en hel (hel-lig) person."

"Og hvad er det så, jeg skal lære?" spurgte Elizabeth.

"Som jeg siger, er det, du bør lære faktisk noget, som du ikke er særlig god til, og som du naturligt har en vis modstand mod. Når modstanden bliver for stor, og du hverken hører eller ser de beskeder, som Dit Højere Selv sender til dig, så bliver beskeden forstærket. Hvis du stadig stritter imod, får du måske sendt en livstruende sygdom, som den du har nu, som tvinger dig til at se op og råbe hvorfor mig Gud?"

"Det har jeg allerede gjort," sagde Elizabeth. "Så hvad er det, jeg har modstand på?"

"Tænk," foreslog Johannes. "Tænk på de situationer, som du ikke kan lide, og som gentager sig og dermed tvinger dig til at gøre eller arbejde med noget, som du netop ikke ønsker at gøre."

"Jeg kender MIT problem," indskød jeg. "Jeg har altid syntes om at udføre kreative ting, især alle typer skriverier, og jeg er altid blevet tvunget ud i situationer, hvor jeg ikke har tid til kreative udfoldelser, og jeg ender altid i salgs- eller forretningsverdenen for at tjene de penge, som er nødvendige for mig. Jeg plejede at hade salgs- og forretningslivet, men nu er jeg ved at blive god til det. Nu værdsætter jeg forretningstalente lige så meget eller måske mere end kunstner talentet."

"Og det er derfor, at du er sund og rask," sagde Johannes. "Du overgav dig til sidst til de kræfter, som skubbede dig frem imod den lektie, som du skulle lære, og nu gør du fremskridt. Så længe du gør fremskridt i din udvikling, behøver din sjæl ikke at sende dig større eller mindre smerte for at få dig i gang."

"Så hvad er det, Elizabeth modsætter sig?" spurgte jeg igen.

"Hun skal undersøge sine oplevelser og erfaringer indtil nu, se indad, lytte til den lille, stille stemme, finde ud af, hvad det er, hun har undgået at gøre og så gøre det."

"Hvordan ved jeg, hvornår jeg har fundet det?"

"Det vil føles meget rigtigt og godt, når du til sidst giver efter og begynder at gøre noget ved det," sagde Johannes.

"Hvad er det så, hun skal lære af sin sygdom?" spurgte jeg.

"Enhver sygdom er en læremester," sagde Johannes. Man må se grundigt på sygdommen, hvor den sidder, og den virkning den har for at erkende hvilken lektie, der skal læres. For eksempel vil hjertesygdomme prøve på at lære os noget, som har med hjertet at gøre. Hjertet er sæde for åndelig kærlighed. Hvis det er tiden for dig, at du skal lære om den åndelige kærligheds værdi og udtryksform - som er en oktave højere end lidenskabelig kærlighed eller den kærlighed, som ønsker at eje - og hvis du har modstand mod at lære, så bliver hjertet svagt som en meddelelse til dig om, at den måde, du udtrykker kærlighed på, er svagere, end den burde være."

"Jamen, jeg har haft nogle venner, som havde hjerteproblemer, men som også var virkelig søde mennesker," udbrød Elizabeth. "På den anden side har jeg kendt grusomme mennesker, som ikke havde nogen ide om, hvad kærlighed er, men som alligevel havde sunde hjerter. Hvordan forklarer du det?"

"De grusomme mennesker, som du nævner, er slet ikke klar til at begynde at lære om åndelig kærlighed, så deres sjæle prøver ikke engang på at lære dem noget om det gennem hjerteproblemer. Måske har den grusomme person brug for at begynde med en mere enkel lektie. Måske skal han blot lære værdien af at give og modtage hengivenhed. Måske lider han og lærer gennem stor smerte og afvisning, fordi han ikke modtager hengivenhed fra noget menneske. Måske driver denne afvisning ham næsten til vanvid, indtil han til sidst opgiver og giver sig hen til den. For ham er det et stort skridt, mens vi nærmest undrer os over, at nogen kan have sådan et problem."

"Hvilken lektie skal man så lære af kræft?" spurgte jeg endnu mere interesseret.

"Åh, kræft," sagde Johannes. "Mange store sjæle er døde af kræft, en af de mest smertefulde læremestre."

"Alle sygdomme kan inddeles i to kategorier. Den første er forstoppelse eller overfyldning. Det sker, når man tilbageholder for meget, altså når man f.eks. undertrykker eller benægter noget. Den

anden er inflammation eller overophedning. Grunden til den er, at man ikke tilbageholder nok, og at man slipper mere energi ud, end man tager ind. Kræft forårsages af forstoppelse. Personen tilbageholder eller undertrykker energi eller følelser, som burde slippes ud, og denne tilbageholdelse bevirker en vækst, som er et symbol på det uudtalte behov eller den tilbageholdte følelse.

"Lad os nu forestille os, at du betragter dig selv som et venligt menneske, og at du får kontakt med en rå person, som sårer dine følelser. Du har nu tre valgmuligheder. For det første kan du hævne dig og såre hans følelser; for det andet kan du frigøre energien i dine sårede følelser ved at fortælle personen om dine følelser; eller for det tredje kan du være venlig og sød og undgå konflikt ved at lade, som om alting er ok.

"Det tredje alternativ, som mange vælger, er langt det værste valg. For det første opmuntrer det den rå person til at fortsætte sin opførsel, og for det andet er det et bedrag, som Sandhedens Ånd ikke for evigt vil tillade en sjæl, som er under udvikling. Folk tror, at den mest almindelige løgn er Checken er sendt med posten. Men i virkeligheden er det budskabet: Jeg har det fint. Du har ikke såret mig, som er den største løgn.

"Mindre udviklede sjæle får lov til at lyve og slippe godt fra det. Ligesom børn slipper de godt fra visse ting simpelthen på grund af mangel på forståelse. Men når en sjæl når et vist udviklingstrin, tolereres denne store løgn ikke længere, og lektien skal læres.

"Kræft forårsages af mange typer undertrykkelse. Sårede følelser, som jeg nævnte, er en af de store, benægtelse af følelser en anden, og mangel på seksuel fuldbyrdelse på grund af mangel på kommunikation, dårlig kommunikation eller skyldfølelse er en tredje. Alle indeholder de et bedrag af en eller anden slags."

"Nu kredser du rundt om spørgsmålet igen," sagde Elizabeth. "Jeg kan godt se, at denne måde at undervise på virkelig stimulerer interessen. Nu er jeg mere nysgerrig end nogensinde med hensyn til, hvad du vil sige om min sygdom."

"Det er, som det skal være," smilede Johannes. "Enhver sygdom har både fysiske og åndelige årsager, som skaber problemerne. For eksempel tror de fleste mennesker, at kontakt med bakterier forårsager visse sygdomme, men alligevel kan to mennesker indånde de samme bakterier, og hos den ene forårsager de sygdom, men ikke hos den anden. Den, som ikke blev syg, var måske i bedre fysisk form, men det skyldes oftere, at han var mere i harmoni med sin sjæl på netop det område, hvor sygdommen havde en lektie at lære fra sig.

"Dissemineret sklerose var meget sjælden indtil for hundrede år siden, og selv i dag forekommer den sjældent i mindre civiliserede samfund. En af årsagerne hertil er vores meget forarbejdede og kvalitetsmæssigt forringede fødevarer. En anden er de kemikalier og giftstoffer, som vi udsættes for i dag. Du har sikkert hørt om den teori, at tandfyldninger af sølv kan forårsage sklerose, og der er faktisk et gran af sandhed i den, men Joseph har mere sølv i munden end du, og alligevel har han ikke fået sklerose. Forskellen ligger i den åndelige årsag.

"Problemet har hjemme i hjernen og i nervesystemet. I dissemineret sklerose sker der et tab i det beskyttende fedtlag mellem hjernen og nerverne, og dette forårsager en dårlig forbindelse eller en kommunikationsbrist mellem hjernen og det livsvigtige nervesystem.

"Åndeligt set har nervesystemet brug for en vis portion beskyttelse mod vores tanker, hjerneaktivitet og vores forskellige former for angst, som både hjernen og følelserne har tendens til at forstærke.

"Grundlæggende forårsages sklerose af vores manglende evne til at dirigere frygt og tanker til deres rette plads. Patienten må indse, at løbske følelser og frygtformer kan gå grassat og ødelægge det beskyttende lag omkring nerverne. Når løbske frygtformer og tanker kommunikerer direkte med nervesystemet, kan noget tilsvarende ske rent fysisk, og personen kan blive syg."

"Så jeg har ikke fået sklerose, fordi jeg på en eller anden måde ikke lader min frygt og mine tanker påvirke mit nervesystem?" spurgte jeg.

"Du skaber den beskyttelse, du har brug for ved at flytte opmærksomheden væk fra destruktiv frygt og destruktive tanker. Disse opmærksomhedsskift giver dit nervesystem den nødvendige hvile. Elizabeth derimod undertrykker uønskede tanker og uønsket frygt. Derved forekommer det hende, at nerverne får ro, men i virkeligheden sker der det modsatte. I stedet for bedrager hun sig selv og skaber en ødelæggende effekt. Når hun bedrager sig selv og lader, som om visse tanker og frygtformer ikke eksisterer, opstår der en farlig situation, og resultatet bliver en sygdom fremkaldt af forstoppelse."

"Og hvilke tanker og frygtformer er det så, jeg bilder mig selv ind, og som ikke eksisterer?" spurgte Elizabeth og lænede sig forover.

"Desværre ville det ikke være rigtigt af mig at forklare dig det fuldt ud på dette tidspunkt. Jeg kan lære dig et princip, men det er op til dig selv at foretage en del sjælssøgning, ellers går du glip af en erfaring, som kan give dig stor vækst." Han standsede op et øjeblik og sagde: "Kom her, lad mig røre din pande."

Johannes rakte ind over bordet og berørte hendes pande med højre hånds fingerspidser. "Lad energien strømme et øjeblik," sagde han med lukkede øjne. Han åndede langsomt og dybt ind og blødt og jævnt ud.

Vi var alle tavse et kort øjeblik.

"Sådan," sagde Johannes. "Du kommer til at føle dig stærkere i et par dage. Jeg gør det her for dig for at give dig troen på, at du kan blive helbredt."

"Jeg føler mig virkelig stærkere!" sagde Elizabeth tydeligt overrasket. Hun så på Johannes med stor følelse i øjnene. "Hvis du virkelig er apostlen Johannes, kan du så ikke helbrede mig, ligesom mange mennesker blev helbredt af Jesus?"

Johannes sagde ikke noget, mens han tænkte tilbage på sin fortid. "Der blev tilladt mange helbredelser på den tid, fordi det var yderst vigtigt som et vidnesbyrd om Guds Søn. De gode resultater vejede tungere end de dårlige, men der opstod nogle problemer for de mennesker, som blev helbredt, men som ikke var klar. Det er også meget vigtigt, at du bliver helbredt, så du kan hjælpe Joseph med det arbejde, som han skal udføre, men problemet er, at du har brug for den viden og de evner, som du vil opnå gennem en helbredelse for at kunne udføre din egen opgave korrekt."

"Betyder det, at jeg kan blive helbredt?" spurgte hun ivrigt.

"Bestemt, men både du og din mand må begge gøre jeres del. I er i et kapløb med tiden. Du er nødt til at blive helbredt, mens den gensidige påvirkning mellem din hjerne og krop stadig er intakt, ellers kan det blive for sent. Hvis du og Joseph kan finde de tre første nøgler, før det sker, så vil du blive helbredt. På den anden side kan du helbredes hurtigere gennem korrekt handling, tanke og tro."

"Forøger det ikke frygt og uønskede tanker, når du fortæller hende sådan noget?" spurgte jeg. "Vil den stress, der opstår, ikke bare gøre tingene værre?"

"Hvis informationerne bruges korrekt, vil de tvinge hende til at beskæftige sig med sine tanke- og frygtformer, og så vil hun lære at dirigere dem hen til deres rette plads," svarede Johannes og rejste sig op for at gå. "Det er så langt, som vi kan komme nu. Det har været virkelig hyggeligt."

Da Johannes skulle til at gå, åbnede jeg døren for ham og spurgte, "Hvordan vidste du, at jeg har flere sølvfyldninger end Elizabeth?"

"Det finder du ud af, når tidspunktet er inde," smilede han.

"Lad mig køre dig hjem," tilbød jeg.

"Nej tak, det er sådan er en dejlig aften at spadsere i."

"Jamen, der må være mindst 8 km hen til, hvor du bor."

"Det gør ikke noget. At spadsere og arrangere sine tanker imens, det er faktisk meget sundt." Da han gik ud i natten, mindede han mig om Kane i Kung Fu serien. Denne gang syntes jeg, at han faktisk forsvandt i det fjerne, men jeg var ikke sikker. Det var trods alt temmeligt mørkt.